

Hit on จีบแฟนเก่า

ผู้แต่ง: MidnightSaMa

ปก: PhetchiiPolly

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: พฤศจิกายน 2564

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,
<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

เคยเจอแฟนเก่าตามจิบไหม

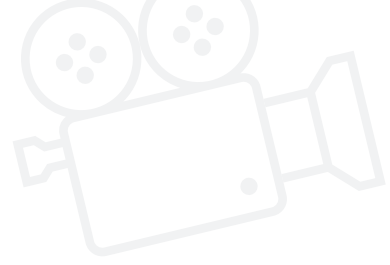
ถ้ายังไม่เคย ผมขอแนะนำพี่มังกรให้รู้จัก

เขาคือแฟนเก่าที่ผมไม่อยากกลับไปคบด้วยมากที่สุด

เหตุผลเหรอ

“เพราะเขาดีเกินไป”

นั่นละเหตุผล

EPISODE 1

มังกร พิพัฒน์ธนะ

วันจบการศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ปลาย มันเป็นอะไรที่หลาย ๆ คนตั้งหน้าตั้งตารอ บรรยากาศโดยรอบนั้นเต็มไปด้วยความอบอุ่นของเหล่านักเรียนและคณาจารย์ บางคนก็เสียใจที่ต้องลาจากกับเพื่อนฝูง บางคนก็ยิ้มแย้มแสดงความยินดีกับตัวเอง

แต่ไม่ใช่กับเราสองคน ที่ยืนจ้องหน้ากันกลางโรงอาหารของโรงเรียน

ช่อดอกไม้ช่อเล็กช่อใหญ่ที่ได้มาจากรุ่นน้องถูกมือหนากอบกำไว้แน่น ทอดสายตามองไปยังคนตรงหน้าที่จ้องผมกลับมาด้วยสายตาเย็นชาเหมือนไม่รู้สีกรู้สาอะไร ก่อนจะพูดประโยคที่ผมไม่เคยคิดว่ามันจะหลุดออกมาจากปากเขา

“เราเลิกกันเถอะ”

ผมโดนบอกเลิก

“จिनว่า จินไม่เหมาะกับพี”

กลางโรงอาหารที่คนเดินไปเดินมาใครจะเยอะ

“พีเป็นคนดีเกินไป”

ด้วยประโยคสุดแสนจะคลาสสิก

แต่แม่งโคตรมีผลต่อหัวใจของผม

ผมใช้สายตาดู ๆ จ้องมองคนตัวเล็กตรงหน้าแล้วถามเสียงดัง

“พีดีตรงไหนวะจิ้น”

“...”

“พีสูบบุหรี่ปีกินเหล้า ชกต๋อยหาเรื่องคนนู้น ยกพวกตีคนนั้นพีก็ทำ นี่เหรวะที่เรียกว่าคนดี ฮะ!?”

คนทั้งโรงอาหารเริ่มหยุดยื่นมองเราสองคนที่ยืนทะเลาะกันอยู่ตรงนี้มาครู่ใหญ่ แต่ใครสนกันวะ!

“หรือเธอมีคนอื่น?”

ผมยังตั้งคำถามกับจิ้นไม่เลิก แม่งต้องใช่แน่ ๆ เพราะยังงั้นจิ้นก็ไม่มีทางทิ้งผมด้วยเหตุผลห่วย ๆ แบบนั้นแน่ เมื่อคิดได้แบบนี้ อารมณ์โทสะก็ยิ่งเดือดดาล เข้าไปกระชากแขนบอบบางนั้นเข้าหาตัวแล้วตะคอกเสียงดัง

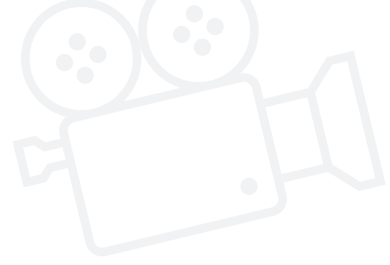
“ไอ้เหี้ยนั่นมันเป็นใครวะ ฮะ! บอกพี!”

“พีมั่งกร ปล่อย...”

“ไอ้เต้กม.5 ที่มันเอาของขวัญมาให้เมื่อวานไซ้ไหม!”

“พีมั่งกร!”

“อย่ามาขึ้นเสียงนะจิ้น ตอบพี!”

จิ้นดูเหมือนจะตกใจมากที่เห็นผมทำรุนแรงแบบนี้ ใบหน้าหวานแสดงออกทางสีหน้าชัดเจนว่าเจ็บที่โดนกระชาก เขาใช้มืออีกข้างที่วางยกขึ้นแล้วตบหน้าผกขนาดใหญ่

เพียะ!!

“...” ใบหน้าคมหันไปอีกทางตามแรงฝ่ามือของจิ้น ความเจ็บแปลบที่แกำมไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกปวดใจมากเท่ากับการที่เขาขึ้นเสียงใส่ผม

“ไม่มีใคร ไม่มีอะไรทั้งนั้นอะพี! ถอยไปอยู่ในที่ของแฟนเก่าแล้วเราก็เลิกยุ่งกันสักที!!” จิ้นตะโกนออกมาเสียงดังอย่างที่น้อยครั้งเขาจะทำ ก่อนจะรีบกระชากแขนออกหยิบกระเป๋าเป้กับแก้วน้ำแล้วรีบจ้ำอ้าวออกไปจากโรงอาหารทันที

“จิ้น อย่าเดินหนีพีแบบนี้ จิ้น!!”

“...”

“จิ้น!!”

แม้จะตะโกนเรียกชื่อเขาอีกกี่ครั้ง ก็ไม่มีวิ้วแววว่าจะหันกลับมามองผมอีกเลย

นี่ผมโดนบอกเลิกจริงดิ

“จิ้นตะ!!!”

พูดแสดงความยินดีวันเรียนจบก็ไม่มี มาเจอหน้าเพื่อบอกเลิกเนี่ยนะ

ผมทำอะไรผิดวะ

ดวงตาคมเริ่มรู้สึกร้อนผ่าวแบบที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจว่ามันเป็นอะไร มือหนายกขึ้น ขยี้ผมอย่างหงุดหงิด ก่อนจะง้างขาเตะถังขยะในโรงอาหารเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก อย่างอื่นที่เข้ามาแทรกซ้อนอย่างช่วยไม่ได้

“ใครเขาคบเพื่ออยากจะเป็นแฟนเก่าบ้างวะ แม่งเอ๊ย!”

3 ปีต่อมา

“ไอ้จิ้น เลิกเรียนเราไปหาอะไรกินกันปะ?”

ระหว่างที่กำลังนั่งจดเลิกเซอร์วิชาเรียน เสียงหวาน ๆ ของคนที่นั่งข้างผม ก็ดังขึ้นเบา ๆ เพราะมันแอบหันมาคุยกับผมในขณะที่อาจารย์กำลังสอนอยู่

“มึงหันหน้ากลับไปเดี๋ยวนี้ พาย” ผมกระซิบบกลับไปทั้ง ๆ ที่ยังคงก้มหน้าก้มตา จดเลิกเซอร์

“ทำไมอะ ตอบกูก่อนนน”

ยังจะมาถามอีก วิชานี้อาจารย์โคตรพ่อโคตรแม่ดู มึงยังไม่รู้อีกเหรวะ

“คุยอะไรกัน! จะเรียนไหมอะ!!”

ไม่ทันขาดคำ อาจารย์ก็ตะโกนเสียงดังพลางจ้องมองมาทางโຕ้ะผมด้วยสายตา
ดุตัน ทำให้ผู้หญิงข้าง ๆ ผมรีบยกมือขอโทษแล้วนั่งตัวสลับเรียบร้อยทันที ผมส่ายหน้า
อย่างเอือมระอา ก่อนจะรีบจตต่อให้ทันทีที่อาจารย์สอน

ผมชื่อจินตะ ซึ่งคนส่วนใหญ่เรียก จิน ส่วนัยผู้หญิงที่ทำตัวสลับอยู่ข้าง ๆ ผม
ชื่อว่า พาย เพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันตั้งแต่สมัยอนุบาล ประถม มัธยม จนตอนนี้
เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว เราก็ยังตัวติดกันชนิดที่ว่าแะเท่าไรก็แะไม่ออก

เพราะพ่อแม่พวกเราสนิทกันมากก็เลยให้เรียนด้วยกัน ไปไหนไปกัน
แถมตอนผมหาที่เรียน ก็ดันมาเข้าสาขาเดียวกันเพราะชอบศิลปะเหมือนกันอีก
เลยกลายเป็นว่าผมต้องใช้ชีวิตอยู่กับแม่ไปอีก 4 ปี

“วันนี้พอแค่นี้ก่อน งานที่สั่งวันนี้เอาไปส่งที่โຕ้ะผมภายในอาทิตย์นี้ละ
ให้หัวหน้าห้องรวบรวมมาทีเดียว”

“ค่า/ครับ”

เมื่ออาจารย์บอกเลิกคลาส เพื่อน ๆ ในห้องก็ทยอยเดินออกจากห้องเรียน
ซึ่งผมก็กำลังจะทำแบบนั้น แต่มันไปไม่ได้นี่สิ พายคว้าแขนผมไว้แน่น หยิบโทรศัพท์
ออกมาแล้วเปิดให้ผมดูเพจคาเฟ่แห่งหนึ่งที่ตกแต่งด้วยธิมหวาน ๆ สีชมพูและขาว
ทั่วทั้งร้าน แถมยังมีดอกไม้ประดับประดา เหมาะกับการพาแฟนไปนั่งถ่ายรูป
เสพบรรยากาศเป็นที่สุด

และที่สำคัญคือร้านนี้ตั้งอยู่ในละแวกมหาวิทยาลัยของผมเอง

“ไปกันนะจิน วันนี้ ตอนนี้อยู่เลย”

แต่ผมไม่อินไปกับมันเลยแม้แต่น้อย

มือเรียวตันโทรศัพท์ออกไปห่าง ๆ จากสายตาแล้วลุกขึ้น ก่อนจะเดินออกจากห้องเรียนโดยที่พายก็ยังคงวิ่งตามออกมา แถมยังเกาะติดเหมือนปลิงไม่เลิก

“นะจิ้น กูเลี้ยงเอง นะ ๆ ๆ”

“ไม่”

“จิ้นตะเพื่อนรัก”

“ไม่”

“...”

เมื่อปฏิเสธซ้ำสอง เสียงฝีเท้าอีกคู่ก็เงียบลงทันที

ใบหน้าเรียวหันกลับไปมองก็เป็นอย่างที่คิดไว้ พายลงไปนั่งยองกับพื้นพร้อมกับเบะปากทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ แถมส่งเสียงกระซิก ๆ ออกมาอีกจนคนที่เดินผ่านไปผ่านมาเริ่มหันมามองพวกเรา

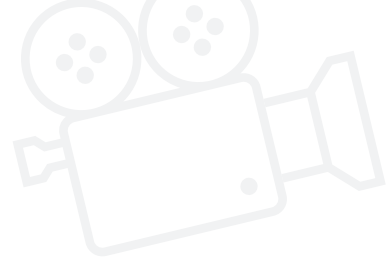
เฮ้อ ให้มันได้อย่างนี้สิน่า...

ผมทอดถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย หยิบโทรศัพท์ตัวเองออกมาค้นหาชื่อร้านค้าเฟ้ที่แม่นี้ให้ดูเมื่อครู่แล้วยื่นไปตรงหน้ามัน เอ่ยถามออกไปด้วยน้ำเสียงติดจะรำคาญชัดเจน ให้มันรู้ไปเลยว่าผมเองก็ไม่พอใจและไม่ได้อยากไปกับมัน

“ร้านนี้ใช่ไหม”

“กรี๊ดดด เพื่อนจินน่ารักที่สุด!”

ซึ่งพอมันเห็น रिमฝีปากสีหวานก็คลี่ยิ้มกว้างอย่างดีใจ รีบหยิบกระเป๋าที่วางอยู่บนพื้นแล้วลากผมลงจากตึกคณะทันที

“แอกติงเก่งมากเพื่อนกู”

เมื่อขับรถมาถึงร้านก็เกิดความรู้สึกแปลกใจนิดหน่อย ที่เห็นว่าคนต่อแถวรอสั่งออร์เดอร์เยอะมากถึงมากที่สุด

อย่าบอกนะว่ามันอร่อยมากจนคนล้นออกมาจากร้านแบบนี้

ภาพที่ปรากฏตรงหน้า มันทำให้ผมเกิดความรู้สึกไม่อยากเข้าไปนั่งรอคิวนาน ๆ กำลังจะหันไปบอกมันว่าเปลี่ยนร้านเถอะ

“ไอ้พาย ไปเหอะ...” แต่ก็ไม่ทันความอยากกินของพายหรอก

พอมันเห็นแถวยาวกับโต๊ะว่าง มันก็รีบวิ่งไปถามพี่พนักงานที่กำลังเก็บโต๊ะเดี๋ยวนั้นเลย

เหมือนว่าจะได้คำตอบแล้ว มันก็ก๊วกมือเรียกผมให้เข้าไปในร้าน เอามือชี้ ๆ โต๊ะชิ้นนี้ฉันขอมวดคิวด้วยความหงุดหงิด

“เป็นไ้หรือไง”

“เปล่า เนี่ย มึงนั่งรอได้เลย กูถามพี่พนักงานละ มึงเอาโกโก้”

“เอาเค้กอะไรก็ได้มาด้วย มึงจะกินอะไรก็สั่งมา เอาบัตรกูไปจ่าย” ผมเปิด
กระเป๋าสตางค์ก่อนจะหยิบบัตรเครดิตออกมาแล้วส่งให้มัน แหม พอได้บัตรกูไปจ่าย
ยิ้มกว้างปากจะฉีกถึงรูลูเลยนะ พายยกมือกราบไหว้บูชาผมเต็มทีก่อนจะรีบเดินไป
ต่อแถวที่ตอนนี้คนเริ่มน้อยลงกว่าตอนที่ผมมาถึงร้าน

แต่พอเพ่งมองดูดี ๆ ผู้หญิงที่ยืนออกันอยู่ที่หน้าแคชเชียร์ ไม่ได้ยืนต่อแถว
ส่งเครื่องดื่มหรือขนม แต่เหมือนจะจับกลุ่มคุยกันมากกว่า ก็เลยทำให้ดูเหมือนมี
คนต่อคิวเยอะ

กลิ่นหอมของขนมหวานกับกาแฟคั่ว ทำให้ร้านนี้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลายขึ้นเยอะ
ถ้าไม่นับเรื่องตลกแต่งร้าน ก็คงจะเป็น ‘กลิ่น’ ที่ดึงดูดให้ผมเข้ามา

ผม... เป็นพวกเสพติดกลิ่นนิดหน่อยนะ ไม่ว่าจะเป็กลิ่นฝน กลิ่นบุหรื
กลิ่นน้ำหอม หรือแม้กระทั่งกลิ่นสีวาดรูป นั่นก็เป็นเหตุผลเล็ก ๆ ที่ทำให้ผมเริ่ม
ชอบวาดรูปจนสอบเข้าคณะศิลปกรรม

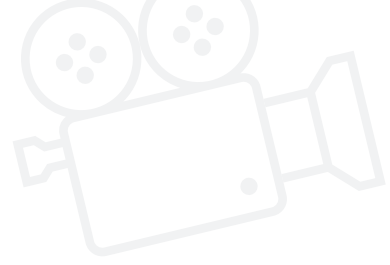
จะว่าไงดี... กลิ่นทุกกลิ่นมันมีเสน่ห์ของมันนะ

“คิวที่ 124 ครับ”

หืม...

ระหว่างที่กำลังยกโทรศัพท์ถ่ายรูปบรรยากาศร้าน เสียงเข้ม ๆ ที่ขานเรียก
ออร์เตอร์ฟังยังงี้ก็ไม่เข้ากับร้านนี้เลยสักนิด ทำให้ผมละสายตาจากจอโทรศัพท์
แล้วหันไปมองด้วยความสงสัย ก็เห็นว่าแคชเชียร์นั่นเป็นผู้ชายตัวสูง ตัดผมสั้น
แต่ด้านหน้ายาว และที่สำคัญคือหน้าตาดีมาก ๆ

ถึงจะเห็นแค่ครึ่งหน้าเพราะสวมแมสก์ สวมหมวกอยู่ก็เถอะ

“มิน่า ที่คนเยอะก็เพราะแคชเชียร์หล่อนี่เอง” พิมพ์เสียงเบาพลาญยกแขน ขึ้นมาทำคาง จดจ้องไปที่แคชเชียร์คนนั้น

จะว่าหล่อก็หล่อทะลุแมสก์เลยแฮะ เดือนคณะไหนหรือเปล่าเนี่ย...

เหมือนว่าผมจะจ้องมากไป หรือว่าเขามีตาทิพย์อย่างนั้นแหละ ดวงตามดุดาวัดกลับมาองทางนี้กะทันหันหันจนผมสะดุ้งตกใจเล็กน้อย เลยรีบเบี่ยงหน้าไปมองอย่างอื่น กลบเกลื่อน

แต่จังหวะที่กำลังจะละลายตา พลันเห็นรอยสักลายมังกรสีดำทะมึนที่สักพาด ทั้งแขนเขา ซึ่งมันดูคุ้นตาผมมากอย่างบอกไม่ถูก

จะว่าเคยเห็นหรือ... ก็ไม่น่าใช่ เหมือนผมจะเคยเห็นคนที่สักแบบนี้แหละ แต่ลายมันไม่ได้พันแขนเสื้อลามมาทั้งแขนแบบนี้

กระทั่งพายกลับมาที่โต๊ะพร้อมกับพนักงานที่เอาขนมมาเสิร์ฟ ผมก็เลิกคิด แล้วนั่งกินเงียบ ๆ

“วันนี้มีงกลับใจอะ พี่ศิมารับปะ” พายหันมาถามผม ขณะที่เราเดินออกจากร้าน มาแล้วกำลังจะเดินไปขึ้นรถ ผมส่ายหน้าให้เป็นคำตอบ

“วันนี้พี่ศิช่วยพ่อแม่ปลูกผักอยู่บ้าน ไม่ว่างมารับกุหลาบ”

พี่ศิที่พูดถึงคือ คีตะ พี่ชายของผมเอง ตอนนี่เรียนอยู่ปี 4 คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยเดียวกับผมและพาย พี่ศีก์สนิทกับพายเหมือนกัน เวลาครอบครัวผมไปเที่ยวที่ไหน พี่ศีก์มักจะซื้อของมาฝากพายด้วย

พี่ศีก์เป็นพี่ชายที่อบอุ่นมาก แต่พอขึ้นมหาวิทยาลัย พี่ศีก์ก็ชอบมีเรื่องต่ออยติกับชาวบ้าน ยิ่งตอนอยู่ปี 2 ปี 3 นะ หัวแตก ปากแตกกลับบ้านมาทุกวันจนแม่จะไล่ให้ไปนอนนอกบ้านอยู่แล้ว พ่อก็เลยบอกพี่ศีก์ว่าถ้าหากวันไหนหงุดหงิด อยากรต่ออยคนก็ให้ไปปลุกผักชะ จนตอนนี้สวนแคคตัสหน้าบ้านของผมกลายเป็นแปลงผักขนาดย่อมของพี่ศีก์ไปแล้ว

แต่... หงุดหงิดแล้วให้ไปปลุกผักเนี่ยนะ ผักจะไม่ฆ่าตายก่อนหรือพ่อ

“งั้นเดี๋ยวกูไปส่งละกัน”

ผมพยักหน้ารับ มือขาวเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ คาดเข็มขัดเรียบร้อย

จนพายขับรถไปถึงครึ่งทาง ผมถึงได้ตัดสินใจถามมัน

“มึงคุ่นหน้าแคชเชียร์ไหมวะ” เท่านั้นแหละ มันก็ทำตาโตใส่ผมเหมือนตกใจสุดขีด นี่ก็แอกติงเก่งเสมอต้นเสมอปลาย

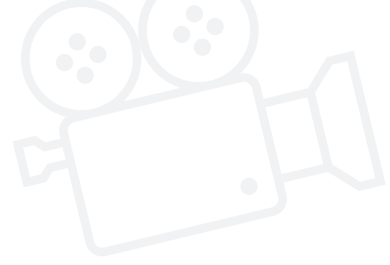
“ใช่ไหม ๆ กูจะถามตั้งแต่ในร้านแล้วแต่กลัวคนอื่นจะได้ยิน หน้าอะกูเห็นไม่ชัดหรอก แต่รอยสักอะดิ โคตรคุ่น แต่มันเหมือนใครกูก็คิดไม่ออก”

“กูก็คิดเหมือนมึง”

“พี่เวียร์ที่เป็นดารารังปะ”

“เพื่อเจ้า”

“หรือเจมส์ จี”

“ไปกันใหญ่”

ถกเถียงกันอยู่นานสองนานจนพายขับรถมาจอดที่หน้าบ้านผม ผมก็ยังคิดไม่ออก
ดาราหรือ โอ๊ย ไม่น่าใช่ ดาราอะไรจะมาทำงานพิเศษในร้านขนม

“หรือเป็นรุ่นพี่ รุ่นน้องสมัยมัธยม? รุ่นเราก็มีคนหน้าตาดีเยอะนะ กูยัง
แอบตามกรี๊ดอยู่ทุกวี่ทุกวัน”

“พี่เองมั้งแน่” ชี้เกี่ยฟังความบ้าผู้ชายของมันก็เลยเบนสายตาออกไปนอกรถ

หรือเป็นรุ่นพี่ รุ่นน้องสมัยมัธยม

แต่เพราะคำพูดของพายเมื่อกี้ มันทำให้ผมหวนนึกถึงอดีตที่ไม่อยากจดจำ
ขึ้นมาเสียได้

รุ่นพี่...

‘เราเลิกกันเถอะ’

‘จिनว่า จินไม่เหมาะกับพี่’

‘ไอ้เหี้ยนั่นมันเป็นใครวะ ฮะ! บอกพี่!’

‘ไม่มีใคร ไม่มีอะไรทั้งนั้นอะพี่!’

‘จिन อย่าเดินหนีพี่แบบนี้ จิน!!’

‘จินตะ!!!’

ความทรงจำที่แสนจะเลวร้ายในวันปัจฉิมของรุ่นพี.6 ทำให้ผมค่อย ๆ เบิกตากว้างขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

เจ้าของรอยสักมังกรหนึ่งเดียวในชีวิตของจินตะ

“เซี่ย อย่าบอกนะว่า...” แต่อยู่ ๆ พายก็อุทานออกมาเสียงเบา นั้นทำให้ผม หันขวับไปมองมันทันที

“มึงคิดเหมือนกูใช่ไหมพาย”

“พูดพร้อมกันนะ”

“1 2 3”

“พีมังกร/พีมังกร ม.6”

ทันทีที่พูดจบ เหงื่อเย็น ๆ ก็ซึมออกมาจากแผ่นหลัง ผมลอบกลืนน้ำลาย เหนียว ๆ ลงคอ ซึ่งพายเองก็มีท่าทีคล้ายกับผม ไม่เชื่อ แล้วก็ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านั้น คือเขาตัวจริงเสียงจริง

มังกร พิพัฒน์ธนะ แฟนเก่าคนแรกและคนสุดท้ายที่ผมไม่มีวันลืม และจะไม่ลืม
เด็ดขาด

EPISODE 2

ความสัมพันธ์ที่วนเวียน

‘อย่าทิ้งพี่ พี่ขอร้อง’

‘ปล่อย!!’

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่เราได้พูดคุยกัน

ผมกับเขา เราเจอกันครั้งแรกที่ร้านข้าวหน้าโรงเรียนโดยบังเอิญ

วันนั้นพี่มั่งกรอยู่ในสภาพตาช้ำ คิ้วแตก ปากมีเลือดซึม เพื่อนนักเรียนจากที่เคยเป็นสืขาวก็มีหยดเลือดปะปนกับคราบฝุ่นสีน้ำตาล มีรอยรองเท้าผ้าใบประทับไว้ที่แผ่นหลัง และกำลังยืนสั่งข้าวอยู่ด้านหน้าผม

มองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าเขาคือพี่มั่งกร แห่งละ มีชื่อเสียงในด้านที่ไม่ดีขนาดนั้น ใครบ้างจะไม่รู้จัก

ขนาดผมที่เข้าม.4 มาใหม่ ๆ ยังรู้จักชื่อเสียงเรียงนามเขาตั้งแต่วันแรกที่เรียนเลยด้วยซ้ำ เขาคือเจ้าของสถิติเข้าห้องปกครองยี่สิบครั้ง นับตั้งแต่เข้าเรียนม.ปลาย เหมือนว่าพ่อแม่ของเขาจะรู้จักกับเจ้าของโรงเรียน ก็เลยไม่โดนไล่ออก

แล้วเหยียดว่าตอนนั้นเงินเขาคงมีไม่พอจ่ายค่าข้าว เพราะเห็นเขายืนควานหากระเป๋าสตางค์ทั่วตัว ตอนแรกผมก็ไม่ได้สนใจหรอก แต่ผมคิดว่าที่สภาพเขาเป็นแบบนั้น เพราะอาจจะโดนทำร้ายไถเงินหรือเปล่า ก็เลยออกค่าข้าวให้แล้วรีบเดินไปสั่งร้านอื่นทันที

ผมคิดว่านั่นคือ First impression ของเขา เพราะหลังจากวันนั้น เขาก็ตามหาผมในทุกห้องเรียน เทียวถามคนนู้นที คนนี้ทีว่ารู้จักคนหน้าตาประมาณผมไหม จนในที่สุด เขาก็มาเจอผมอยู่ที่สนามบาส แล้วก็ขอผมเป็นแฟน

เราเลิกกันตอนผมจบม.4 ส่วนพีม้งกรจบม.6

ซึ่งผม... เป็นคนบอกเลิกเขาเอง

เหมือนกับว่าเราไม่ได้คุยศึกษาดูใจกันมากพอแล้วค่อยคบกัน มันก็เลยรู้สึกอึดอัดใจเมื่อได้เห็นนิสัยใหม่ ๆ หรือด้านที่ไม่เคยเห็นมาก่อนของเขา

เพราะพีม้งกรเป็นคนเอาแต่ใจมาก เวลาผมไปไหน เขาต้องไปด้วย เวลาจะทำอะไรต้องบอก และที่สำคัญคือเขามีเรื่องกับคนอื่นแทบทุกวัน มันทำให้ผมมีความรู้สึกว่าหากวันหนึ่งเราทะเลาะกันรุนแรง เขาจะมาทำร้ายผมไหม ไร้เรื่องเตะต๋อยผมก็ไม่ได้อ่อนแอถึงขนาดป้องกันตัวไม่ได้ แต่ขนาดตัวเรามันต่างกันลิบลับ

“แต่... ก็ยังไม่ฟันธงนะว่าจะจะเป็นพีม้งกร อาจจะเป็นคนอื่นก็ได้มั้ง รอยสักม้งกรแบบนั้น บนโลกนี้มีเป็นล้านคน” พายพยายามให้กำลังใจผมโดยการคิดในแง่ดีเข้าไว้ ซึ่งมันก็จริงอย่างที่พายพูด บางทีอาจจะเป็นคนหน้าเหมือนก็ได้

“เออ กูคงตีโพยตีพายไปเอง... กูเข้าบ้านก่อนแล้วกัน เจอกันที่คณะพรุ่งนี้”

“โอเค พรุ่งนี้ให้มารับปะ”

“ไม่ เดี่ยวให้พี่ศิไปส่ง” ผมพูดสั้น ๆ ก่อนจะลงจากรถแล้วผลักประตูรั้ว เดินเข้าบ้านไป

บ้านผมเป็นบ้านเดี่ยวสองชั้นธรรมดา ๆ อยู่ท้ายสุดของซอยในหมู่บ้าน
แน่นอนว่าบ้านท้ายซอย พื้นที่ก็ต้องมากกว่าบ้านหลังอื่นนิดหน่อย หน้าบ้านมีสวนผัก
ของพีคี่ ซึ่งแต่ก่อนมันเคยเป็นสวนแคคตัสของผม พอพีคี่มาจับจอง ผมเลยต้องย้ายลูก ๆ
ขึ้นไปไว้ที่ระเบียงห้องนอนตัวเองอย่างไม่เต็มใจนัก

เมื่อเดินเข้ามาก็เจอกับพ่อ แม่ พีคี่ และป้านิด ป้าแม่บ้านที่คอยดูแลพวกผม
มานานแสนนาน กำลังช่วยกันขุดดินปลูกผักอยู่ ผมยกมือไหว้ สวัสดีเรียงคนด้วย
น้ำเสียงเนือย ๆ

“พ่อหวัดดี แม่หวัดดี ป้านิดหวัดดี พีคี่หวัดดี”

“ทำหน้าที่เหมือนคนโดนบังคับให้หวัดดีเลยนะจ๊ะ” เสียงเข้มแถมดูของพ่อ
ดั่งขึ้น ทำให้ผมทำหน้าที่เชิงนิดหน่อย ยกมือไหว้งาม ๆ เป็นการแก้ตัวอีกรอบแล้วเงยหน้า
ขึ้นมาฟังแม่ป้าคนอื่น

“เรียนเหนื่อยมากหรือไงอะเจ้าจิ้น ถึงได้ทำหน้าที่อ้อมทุกซ์แบบนี้”

และตอบท้ายด้วยการฟังพีคี่โวยวาย

“หรือว่ามีใครมาแกล้ง!?”

ไปกันใหญ่...

ที่เขาถามแบบนี้เพราะผมเคยโดนแกล้งจนกลับบ้านมาทั้งที่เสื้อนักเรียน
ขาดวิน แต่ไม่ยอมบอกใครว่าโดนแกล้ง นี่ถ้าเผลอบอกว่าโดนแกล้งมา พีคี่จะรีบ
ออกจากบ้านทันทีเลยนะ ออกไปทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าใครแกล้งผม ออกไปเลยอะ แล้วก็
กลับบ้านมาพร้อมแผล แม่ก็จะให้นอนนอกบ้านอีก วนลูปแบบนี้ไปเรื่อย ๆ

“เปล่า แม่ ผมไปอาบน้ำนอนนะ ไม่กินข้าว”

“อ้าว ทำไมล่ะจิ้น”

ผมไม่ได้ตอบกลับไป เดินเข้าบ้านขึ้นห้องนอนไปอาบน้ำอาบท่าทันที

“เฮ้อ เด็กคนนี้ นับวันยิ่งพูดน้อยลงทุกที ๆ” แม่ของจิ้นตะเอ๋อขึ้นด้วยความเป็นห่วง หลังจากเห็นท่าที่ต่างไปจากเดิมของลูกชาย ปกติจิ้นตะเป็นเด็กร่าเริงแจ่มใส เรียบร้อยแต่ก็ไม่ได้พูดน้อยแบบที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เมื่อกี้พูดแค่ 2 ประโยค ไม่ใช่ว่าตื่นเช้ามาจะพูดแค่ประโยคเดียวหรอกนะ

“หรือว่าจิ้นจะโดนแกล้งมาจริง ๆ ฮี พ่อ”

“จิ้นอยู่มหา'ลัยแล้วนะ จะโดนแกล้งแบบเด็ก ๆ เหมือนตอนนั้น คงไม่มีแล้วละ” แม้จะพูดแบบนี้ แต่สีหน้าและแววตาของพ่อก็ฉายความเป็นห่วงออกมาไม่น้อยเลย

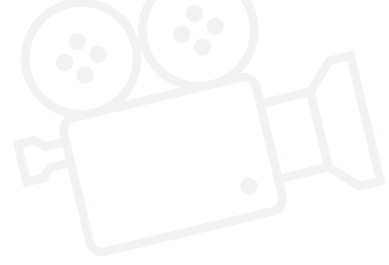
ทำไมอยู่ ๆ ถึงได้เป็นเด็กเก็บตัวแบบนี้...

เมื่อพ่อและแม่ไม่รู้จะเข้าหาลูกชายคนเล็กยังไง ความหวังจึงไปตกอยู่ที่คิตะ

“คิตะ ไปดูน้องหน่อยไป”

ก๊อก ๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง ทำให้ผมต้องวางหนังสือการ์ตูนลงบนเตียงแล้วเดินไปเปิดดูว่าใครมา คงไม่พ้นพีคี่หรือป้านิดหรอก เมื่อเปิดประตูก็เจอกับพีคี่ที่ยืนก๊ิกเอามือเท้าเอวข้างหนึ่ง มืออีกข้างเท้าขอบประตูไว้ ดวงตาเรียวหรือล่งก่อนจะเอ่ยถามออกไป

“จะก๊ิกเพื่อ”

“หล่อไหมล่ะ”

“หล่อ ตกลงมีอะไร”

“แม่ให้มาถามว่าเป็นไร พ่อ แม่ ป้านิดเป็นห่วง” ดวงตาคมจ้องมองผมด้วยสายตาอ่อนโยนจนผมใจอ่อนไปเอง ถอนหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนจะเล่าให้ฟังคร่าว ๆ ว่าวันนี้ไปเจอคนที่ไม่ชอบหน้ามา ก็เลยรู้สึกหงุดหงิดนิดหนึ่ง

“โอ้เอ๊ยตัวเล็ก ไม่เห็นต้องเก็บความรู้สึกแบบนั้นกลับมาบ้านเลย พีคี่นี่กว่าใครมาทำอะไรเรา” มือหนาลูบหัวผมไปมาเบา ๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มให้

“แล้วมันเป็นใคร ให้พีคี่ไปจัดการไหม”

ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่เยือกเย็นที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมาเลย แนละ พ่อเป็นเรื่องผมที่ไรพีคี่มักจะทำหน้าที่ยิ้มแต่พูดจาโหด ๆ แบบนี้ประจำ มือเล็กกริบยกมือดันหน้าเขาออกไปไกล ๆ แล้วเอ่ยถามตัดบท

“พรงนี้พีคี่ไปส่งน้องได้ไหม เรียน 9 โมง”

“ได้สิ ออกจากบ้านเร็วหน่อยนะ”

“โอเค... อ้อ พี่คี รอแป๊บนะ”

ผมนึกได้ว่าจะเอาอะไรบางอย่างให้พี่คี รีบเดินเข้าไปในห้อง เอื้อมมือไปเปิดลิ้นชักข้างบนสุดของตู้เสื้อผ้า แล้วหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา ผมเดินกลับมาแล้วยื่นให้พี่คี

“พี่คีเอาไปอ่านนะ จิตใจจะได้สงบ ๆ ฝันดีครับ”

ปัง

จังหวะที่ปิดประตูใส่หน้าเขา เสียงพี่คีก็ตะโกนแทรกขึ้นมาเสียงดังฟังชัดแล้วยกมือทาบประตูปัง ๆ

“หนังสือพระเนี่ยนะน้องรัก!!”

แล้วก็มีเสียงแม่ดังแว่วขึ้นมา

“เสียงดังนะเจ้าคี!”

เช้าวันต่อมา พี่คีก็ขับรถมาส่งผมถึงหน้าคณะตามที่สัญญากันไว้ ปกติแล้วผมจะขี่มอเตอร์ไซด์มาเรียน แต่ช่วงนี้ผมต้องหอบเฟรมผ้าใบมาเรียนด้วย พี่คีกลัวผมจะแหกโค้งตายก่อนถึงคณะ เลยอาสาไปรับ-ส่งที่คณะแทบทุกวัน แต่ถ้าพี่คีไม่ว่าง ก็ต้องโนนรถเมล์กลับบ้านเอง

“เลิกก็โม่งอะ”

“เที่ยงมั้ง พี่ศิเล็กกี่โมง”

“3 โมง แต่ตอนเที่ยงพี่แวะไปส่งที่บ้านได้นะ”

“ไม่เอาอะ น้องไปกินข้าวกับพี่ศิแล้วรอกลับพร้อมกันก็ได้”

“น้องใครน่ารักจัง หอมที่ดี”

“อ่านหนังสือพระด้วยนะ” พี่ศิทำท่าจะเข้ามาหอมผมจริง ๆ ผมเลยรีบหยิบเป้ แล้วลงจากรถทันที อาการคลั่งรักน้องนี่มันน่ากลัวแท้...

เมื่อเดินขึ้นตึกเรียนมา ก็เจอพายกำลังนั่งคุยกับกลุ่มเพื่อนอยู่หน้าห้องเรียน นั่นทำให้ผมแปลกใจเล็กน้อย เพราะปกติอาจารย์ที่สอนวิชานี้มักจะมาก่อนเวลาสอนครึ่งชั่วโมงเสมอ เห็นเพื่อน ๆ ยืนออกันหน้าห้องแบบนี้ก็รู้ทันทีว่าอาจารย์ยังไม่มา

“จिन หวัดดีนะ” พอหย่อนตัวนั่งลงข้างพาย เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งก็ทักทายผม ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ผมเงยหน้ามองแป๊บหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าตอบกลับไปเฉย ๆ นั่นทำให้เธอหน้าเฉือนไปเล็กน้อย

ปึก!

“อุก...”

ผมรีบหันขวับไปทางพายทันที เพราะมันศอกใส่ผมนะสิ! พายทำตาโตใส่ผม ก่อนจะเพยิดหน้าไปทางเพื่อนผู้หญิงคนเมื่อกี้นิด ๆ

อีกละ...

คือมันกำลังพยายามให้ผมกลายเป็นพวกมนุษย์สัมพันธ์ดีเลิศประเสริฐศรี
อยู่นะสิ มันชอบล้อผม หาวว่าผมเป็นคนหน้าตาย อะไร ๆ ก็พยักหน้าครับ ๆ พอขึ้น
มหาวิทยาลัยมา พายก็อยากให้ผมเข้าสังคมกับคนอื่นบ้าง เมื่อกี้ก็เลยสะกิดบอกให้ผม
ทักทายกลับไป

ผมหันกลับไปมองเพื่อนผู้หญิงคนนั้น (ที่ชื่ออะไรผมก็ยังไม่รู้) ก่อนจะคลี๋ย้ม
หวาน

“หวัดดีนะ”

“อะ... อ้อ” เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่แล้วมานั่งข้างผมทันที แต่ก็ได้เท่านั้น เพราะ
ไม่ว่าเธอจะคุยอะไรกับผม ผมก็แค่พยักหน้าตอบเงียบ ๆ เหมือนเดิม จนพายต้อง
เป็นฝ่ายชวนเธอคุย

ผ่านไปประมาณ 15 นาที หัวหน้าห้องก็เดินมาบอกพวกเราว่าอาจารย์
ยกเลิกคลาสกะทันหัน ทำให้เพื่อน ๆ แยกย้ายสลายตัวกันทันที บางคนก็แสดงท่าที
เสียใจที่อดเรียน แต่ส่วนมากก็วิ่งลงจากตึกทันที ซึ่งผมก็เป็นหนึ่งในนั้น

“มึงกลับเลยปะจิง ถ้ากลับเลยเดี๋ยววะไปส่ง” พายเอ่ยถามขึ้นหลังจากที่เรา
ลงจากตึกคณะมาแล้ว ตอนที่ลงมาผมก็คิดว่าจะกลับเลยนะ แต่ก็อยากกินข้าวกับพีคี่ด้วย
เพราะตอนอยู่บ้าน เรากินข้าวไม่พร้อมกันเลยสักวัน อย่างบางวันผมกลับมาแล้ว แต่พีคี่
ยังไม่กลับ อะไรแบบนี้อะ

“ไม่อะ เดี่ยวกูไปหาพีคี่ที่ตึก”

“อู๋ย อยากเจอพีคี่อะ ช่วงนี้ไม่เจอกันแล้วนอนไม่หลับ”

“ฟ็องแม่มีงแน”

“ไปดีกว่า เจอกันนะเพื่อนจ๋า!”

“เออ”

เมื่อบอกลากันเสร็จสรรพ พายก็ขับรถออกไปทันที ส่วนผมก็หาซื้อโกโก้มา
นั่งกินที่ซุ้มข้างคณะ

“คนเมื่อวานจะใช้พีม้งกรไหมนะ...”

คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวผมมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ถ้าลองคิดดี ๆ นะ บ้าน
พีม้งกรก็อยู่บริเวณใกล้เคียงกับผมด้วย แถมสถานที่ที่เจอเขาเมื่อวานก็คือคาเฟ่
หน้ามหาวิทยาลัยผม มันจะเป็นไปได้ไหมว่าเขาเองก็เรียนอยู่ที่นี่ แล้วถ้าเรียนอยู่ที่นี่
เขาจะเรียนคณะอะไร

‘พี่อยากเข้าคณะอะไรหรอ’

‘พี่เลี้ยงไว้หลายทีนะ แต่พี่อยากเข้าคือ...’

นี่กลีจิ้นตะ นึก ๆ

‘ทำไมอะ’

‘เพราะพี่ชอบ...’

“อ้าว จิ้น”

“!!!”

กายบางสะดุ้งตกใจสุดขีด เมื่อใครบางคนเอ่ยเรียกพร้อมกับเอามือแตะที่ไหล่ผม ไบหน้าหวานรีบหันกลับไปมองด้านหลังทันที ก็เจอกับผู้ชายคนหนึ่งในชุดนักศึกษา ที่ชายเสื้อี้ออกมานอกกางเกง เรือนผมสีเทาหม่นรับกับไบหน้าคมเข้มนั้นได้เป็นอย่างดี เขาสวมแว่นตาทรงกลมและใส่ห่วงเงินที่ปีกจมูก

“พี่ไทท์?” ผมตกใจนิดหน่อยที่เขามาอยู่ที่นี้ เพราะเขาเป็นนักศึกษาคณะ นิเทศศาสตร์ แถมดีกศิลปกรรมก็อยู่ลึกที่สุดในมหาวิทยาลัยด้วย นักศึกษาต่างคณะ จึงไม่ค่อยผ่านเข้ามาแถวนี้ เขาส่งยิ้มให้ผมก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ พร้อมกับวางแก้วกาแฟ บนโต๊ะ

“พี่กำลังตามหาจินอยู่พอดีเลย”

พี่ไทท์เป็นรุ่นพี่ที่เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกับผมสมัยม.ปลาย แล้วก็เพื่อน ห้องเดียวกับพี่มังกรด้วย

พอได้ยินว่าเขากำลังตามหาผม ก็เกิดความสงสัยขึ้นภายในใจว่าเขาจะ ตามหาผมไปทำไม

“คือห้องพี่จะออกกองถ่ายหนังกันนะ แต่ทีมอาร์ตพี่มีคนไม่พอ พี่จำได้ว่าจิน ถนัดทำพวกม็อกอัปประกอบฉาก เลยอยากจะให้ไปช่วยพี่จะได้ไหม” พี่ไทท์ว่าก่อนจะ หยิบกระดาษ A4 ชุดหนึ่งออกมา มันคือไบ schedule ที่เอาไว้บอกว่าฉากนี้ถ่ายทำ ที่ไหน นักแสดงใส่เสื้อผ้าอะไร และต้องใช้พร้ออะไรประกอบฉาก เขาเปิดให้ผม ดูคร่าว ๆ ว่าเรื่องนี้ใช้พร้ออะไรบ้าง

“แน่นอนว่ามีบัดเจ็ตให้ด้วยนะ จินมาช่วยพี่ได้ไหม” เขาทอดสายตามองผม

ด้วยสายตาเป็นประกาย

พีไทท์ ถ้าพีจะมองแบบนี้คราวหลังก็จุดตัวผมไปเลยก็ได้นะ ไม่ต้องถามให้มากความหรอก...

“ผมต้องไปช่วยพีตอนไหนบ้าง”

“ตอนนี้จินสะตวกใหม่ พีกำลังทำฉากอยู่พอดีที่หลังสตูดิโอคณะพีนี่เอง” ผมพยักหน้ารับเนือย ๆ ไหน ๆ ก็โดนยกเลิกคลาสแล้ว อีกตั้ง 3 ชั่วโมงกว่าจะได้กินข้าวกลางวัน ผมเลยตัดสินใจไปช่วยพีไทท์ทำฉากก่อน กะว่าทำถึงแค่พักเที่ยงก็น่าจะพอไม่จั้นน่าจะยาวจนเลยเวลาที่พีคือเลิกเรียนแน่ ๆ

3 นาทีต่อมาเราก็มาถึงคณะนิเทศศาสตร์ คณะนี้ได้ชื่อว่าเป็นสวรรค์ของสาว ๆ หลาย ๆ คน เพราะมีแต่คนหน้าตาหล่อ ๆ มาเรียนที่นี่ทั้งนั้น ซึ่งผมว่ามันก็ไม่ได้จริง 100% ขนาดนั้น คณะผมยังมีคนหล่อกว่าคณะนี้อยู่ถมไป

ผมฝากเฟรมผ้าใบไว้ในรถพีไทท์แล้วเดินตามเข้าไปด้านหลังคณะ หลังสตูดิโอของคณะนิเทศนั้นเรียกได้ว่าโคตรอาร์ต ไม่ได้หมายถึงว่ามีภาพจิตรกรรมอะไรแขวนไว้หรอกนะ แต่เป็นสีผมของรุ่นพีที่อยู่ที่นี่มากกว่า

สีแดง สีเขียว สีชมพู สีน้ำเงิน...

“คัลเลอร์ฟูลสุด ๆ”

“สีผมใช้ใหม่” พีไทท์ถามพลางหัวเราะ จนผมเพิ่งรู้ว่าเปลือยหลุดปากพูดออกมา เลยแสร้งทำเป็นมองไปทางอื่นกลบเกลื่อน จนกระทั่งเราเดินมาถึงมุมหนึ่งของหลังสตูดิโอ มีรุ่นพีอยู่ 2-3 คน กำลังช่วยประกอบโต๊ะขึ้นมาใหม่ ที่พื้นมีถังสีกับ

แปรงทาสีอยู่ประปราย ส่วนตรงกำแพงมีไม้อัดแผ่นใหญ่วางพิงเอาไว้ ข้างไม้อัดมี
กองหนังสือพิมพ์ปึกใหญ่วางอยู่ พวกพี่ที่กำลังประกอบโต๊ะ เมื่อเห็นผมที่ดูแปลกแยก
ไม่เหมือนนักศึกษาคณะนิเทศก็ทำหน้าที่แปลกใจกัน

“พวกมึง นี่น้องจิน รุ่่น้องที่ถูกเคยเล่าให้ฟังอะ”

“อ้อ ที่บอกว่าทำมืออ็อปเก่งใช่ปะ”

“เออ ศีมนี่ยกนิ้วให้”

“นิ้วกลาง?”

“นิ้วกลางยกให้มึง”

“ไอ้ไทท์ใจร้ายวะ หัวดีศรีรับน้องจิน พี่ชื่อเต้ ส่วนคนที่นั่งประกอบโต๊ะตรงนั้น
ชื่อฝุ่นกับปิม” พี่เต้แนะนำเพื่อนอีก 2 คนให้รู้จัก ซึ่งผมก็ยกมือไหว้เรียงคน

“แล้ววันนี้น้องวางถึงกี่โมงอะ พวกพี่จะได้ไม่รังตัวไว้นาน”

“เที่ยงครับ”

“แจ้ว เดียวมานั่งทาสีกับพี่แล้วกันนะ” พุดจบพี่เต้ก็พาผมไปยังบริเวณที่
ใช้สำหรับทาสี เขาเริ่มปูพื้นด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ และเอาไม้อัดที่ต้องใช้วางทับ
ไว้ตรงกลาง

เนื้อเรื่องหนังห้องพี่ไทท์ก็คือแนวแอ็กชัน เพราะมีฉากบู๊กัน ประตุ หน้าต่าง
ต้องได้รับความเสียหายอยู่แล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้สถานที่เสียหาย เลยต้องเมคฉากขึ้นมาใหม่
เกือบ 50%

ผมหยิบแปรงทาสีเบอร์ 3 ขึ้นมา จุ่มสีแล้วค่อย ๆ ปาดมันลงไปบนแผ่นไม้ ขณะที่ทำก็เหลือบมองสำรวจบริเวณรอบ ๆ ไปพลาง จะบอกว่าเป็นขณะที่ครี้นเครง ก็คงไม่ผิดนัก เพราะตลอดเวลาที่นั่งทาสี เสียงโหวกเหวกของคนที่นี่ก็ดังมาไม่ขาดสาย ทั้งหน้าคณะและหลังคณะ ซึ่งแตกต่างจากคณะผมโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าจะเช้า กลางวัน เย็น แทบจะไม่ได้ยินเสียงคนพูดคุยกดังขนาดนี้มาก่อนเลยสักครั้ง

ทาสีไปได้ครึ่งแผ่น พี่เต้ก็ขอตัวไปตามเพื่อนเขาอีกคนก่อน ที่ตรงนี้จึงเหลือเพียงผมคนเดียว

“โห โคตรสวยเลยน้อง เก่งกว่าทีมอาร์ตพี่อีก”

พี่เต้ที่เดินกลับมากับพี่ไทท์เอ่ยปากชม ทำเอาผมแอบอมยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะช่วยกันเก็บของที่ไม่ได้ใช้ให้เข้าที่เป็นระเบียบ จะได้ไม่เกะกะคนอื่น

“อ๊อ มาช้านะมึงอะ ภูนี่กว่าแว้นมอ’ไซค์แหกโค้งตายห่าไปละ” แต่แล้วเสียงพูดคุยกของพวกรุ่นพี่ก็ดังขึ้นคล้ายกับเสียงโวยวาย ตามมาด้วยเสียงติดจะรำคาญของใครบางคน

“เออ ภูก็มาแล้วไง บ่นเหี้ยไรนักหนา”

ก๊ก

มือขาวชะงักก๊กทันทีเมื่อได้ยินน้ำเสียงของรุ่นพี่คนหนึ่ง มันช่างคุ้นหูจน

ผมเดอลอนึกไปว่าเขาคือคนที่ผมไม่อยากเจอมากที่สุดในชีวิต พยายามไม่ไปสนใจ
บทสนทนาของพวกเขาแล้วรีบเก็บของให้มันเสร็จ ๆ จะได้รับออกไปกินข้าวกับพีคี่

“น้องครับ เรียนสาขานี้หรือ ตรงนี้เป็นงานของภาพยนตร์นะ”

แต่ทว่า เสียงเข้มที่แฝงไปด้วยความอ่อนโยนของรุ่นพี่คนเมื่อครูก็ดังขึ้นจาก
ข้างหลัง

ตึกตัก

มันช่างคุ้นหูจนหัวใจส่งเสียงเอะอะแปลก ๆ

“ไอ้มังกร นั้นรุ่นน้องไอ้ไทท์ มันพาน้องมาช่วยทำฉากจะได้เสร็จทันวันถ่าย
แล้วมึงอะทำไมเพิ่งมา”

“แตกข้าวเข้ามา”

“ไม่แตกข้าวเที่ยงต่อเลยละ”

“เสือก! โห น้องฝีมือดีวะ เรียนสาขาไหนเนี่ย” พี่ ‘มังกร’ เขยิบตัวเข้ามา
ยื่นถักจากผมไปเล็กน้อย เอ่ยชมไม่หยุดปากพร้อมกับชี้ให้เพื่อนของเขาดูฝีมือของผม
นั่นทำให้ผมเหลือบไปเห็น

รอยสักรูปมังกรที่พันอยู่รอบแขนของเขา

และกลิ่นกาย... ที่หอมหวานจนน่าปวดหัว

ไม่ใช่หรอก ๆ มันต้องไม่ใช่เขาสี คนชื่อมังกรมีเป็นล้านคน

“จิตรกรรมครับ” เปล่งเสียงหวานเอื่อยตอบกลับไป เพียงแค่นั้นเขาก็เงิบเสียงลง
นั่นทำให้ผมหันหน้าไปเผชิญกับเขาตรง ๆ

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ แต่งกายชุดนักศึกษาที่ไม่เรียบร้อย ไม่ได้ผูกเนกไท
ไม่ได้เอาสายเสื้อเข้าในกางเกงยีนส์สีดำ ด้านในเสื้อนักศึกษาแขนสั้นมีเสื้อยืดสีดำ
สวมอยู่ก่อน เรือนผมสีดำสนิทตัดเปิดข้าง ด้านหน้าไว้ยาวปรกหน้าผาก ดวงตาคมกริบ
ที่ดูมีเสน่ห์กับริมฝีปากสีขาที่ใส่ห่วงเงินเอาไว้ข้างล่าง ตามใบหน้ามีแต่แผลฟกช้ำ และ
ปิดท้ายด้วยรอยสักรูปมังกรตรงแขนที่ดูน่าเกรงขามเหมือนกับตัวเขา

ยังเหมือนเดิมทุกอย่างแม้กระทั่งแผลตามใบหน้า

ดวงตาวหวานที่เริ่มร้อนผ่าวซ่อนชั้นมองสบกับดวงตาคมที่ฉายแววตกใจ

“...จิ้น”

เขาเอื้อนเอื่อยเรียกชื่อผมเสียงแผ่ว น้ำเสียงอ่อนโยนนั่นแฝงไปด้วยความโหยหา
อย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะมองไปที่ส่วนไหน ภาพในวันวานก็ย้อนกลับมาหาผมแทบทุกอย่าง

ไม่ว่าจะเป็นมือหยาบ ๆ ของเขาที่ชอบลูบหัวผม

ริมฝีปากอุ่น ๆ ที่ชอบเรียกหาผมทั้งวันทั้งคืน

ดวงตาคมที่ชอบส่งสายตาเจ้าเล่ห์มาให้

ทุกสิ่งทุกอย่างมันทำให้ผมรู้สึกอึดอัดจนอยากจะหายไปจากตรงนี้เลย

เขาขยับมือขึ้นมาหมายจะจับมือผม แต่ก็ต้องชะงักไปเมื่อผมก้าวถอยหลังไป
หนึ่งก้าว

“อะไร มึงรู้จักน้องเขาเหรวะ” พี่เต้หันไปถามพี่ม้งกรด้วยสีหน้าสงสัย อันที่จริงคือทุกคนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับที่ผมยืนอยู่นั้นแหละที่สงสัย พอเป็นแบบนี้ ร่างสูงถึงได้ลดมือลง

“**ไม่ได้รู้จักกันครับ**” ทว่า เป็นผมเองที่เป็นฝ่ายเอ่ยตอบคำถามของพี่เต้

ว่าเราไม่ได้รู้จักกัน

‘พี่อยากเข้าคณะอะไรเหรวะ’

‘พี่เลี้ยงไว้หลายทีนะ แต่ที่อยากเข้าคือนิเทศ’

เรื่องแค่นี้ทำไมนี่ก็ไม่ออกนะ ว่าพี่ม้งกรชอบถ่ายรูปที่สุด...

ถ้านี่ก็ออกเร็วกว่านี้สัก 1 ชั่วโมง บางที... เราอาจจะไม่ได้มายืนสบตากันอยู่ตรงนี้ก็ได้อ

EPISODE 3

ตะกอนความรู้ลึก

[ฮะ!? มึงเจอผีมังกรจริงหรือ]

“อือ”

[แล้วมึงทำไง]

“ก็เดินหนีออกมา ตอนนี้อยู่คณะพีคี่”

[มึงจะหนีออกมาทำไมเพื่อนนน]

เสียงตะโกนโวยวายของพายทำเอาผมต้องยกโทรศัพท์ออกห่างเพื่อรักษาสุขภาพของตัวเองเอาไว้

หลังจากที่เดินออกจากคณะนิเทศ โดยอ้างว่าจะไปกินข้าวกับเพื่อน แล้วโบกรถรางของมหาวิทยาลัย นั่งมาลงที่หน้าคณะครุศาสตร์ ผมก็โทรไปเล่าให้พายฟังเรื่องที่เจอกับผีมังกรตัวจริงเสียงจริง มันก็โวยวายยกใหญ่ตามความเห็น

“แต่กูเลิกกับเขาแล้วนะ”

[ได้เจอกันทั้งที่เนียนะ]

“มันผ่านมานานแล้ว มึงจะให้กูรื้อฟื้นความทรงจำทำไมอีก” ผมถอนหายใจ

อย่างเหนื่อยใจกับความพยายามจะเชื่อมความสัมพันธ์ของเพื่อนตัวแสบ แต่จะไปว่ามันก็คงไม่ได้ แม่นี่ก็คงอยากให้พี่มั่งกรกับผมปรับความเข้าใจต่าง ๆ นานา ตามประสาคนเคยรู้จักกัน

[ไถ่จิ้น แทนที่จะคุยกัน มันผ่านมานานแล้วก็จริง แต่พี่มั่งกรคงจะเปลี่ยนไปแล้วแหละ หรือมึงอาจจะเข้าใจนิสัยพี่เขาผิดไปก็ได้]

“เฮ้ย ไอ้พาย มึงเพื่อนกูจริงปะวะ”

โอเค ผมขอถอนคำพูด ไอ้พาย ไอ้เพื่อนทรยศ!

“ตัวเล็ก!”

จังหวะที่กำลังต่อล้อต่อเถียงกันไม่เลิก เสียงทุ้มของพีคี่ก็ดังขึ้นเหนือหัว เมื่อเงยหน้าขึ้นไปมองบนตึกเรียนของคณะครุศาสตร์ก็เจอกับพีคี่ที่กำลังโบกไม้โบกมือให้ผมอยู่ โบน้ำยิ้มแย้มของเขามันเวอร์วังจนเพื่อน ๆ พีคี่โวยวายเสียงดัง

“ไอ้เหี้ยโคตรติดน้องเลยวะ”

“เกิดเป็นน้องไอ้คิตะลำบากไหมน้อง!”

และตามมาด้วยเสียงหัวเราะเรไรของเพื่อน ๆ เขา ผมส่งยิ้มกลับไปและไม่ได้ตอบคำถามของเพื่อนเขา ก่อนจะกลับมาบอกลาปลายสาย

“พีคี่มาแล้ว กูไปนะ”

[อะ เดียวไอ้จ๊-

ผมไม่ทนฟังมันพูดอะไรต่อ ซึ่งดวงสายไปแล้วเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋ากางเกง ปลายสายตาดูไปเห็นพีคี่ที่กำลังเดินลงจากตึกคณะพร้อมกับกลุ่มเพื่อนเขา เลยยกมือ โบกไม้โบกมือให้เล็กน้อย

“พีคี่” เขาโบกมือลาเพื่อนแล้ววิ่งมาทางผมก่อนจะบอกว่าไม่มีเรียนช่วงบ่ายแล้ว ก็เลยตัดสินใจไปหาอะไรกินที่บ้านแทน ถือเป็นการประหยัดเงินไปในตัวด้วย

บ้านของเราในวันนี้ เหลือเพียงแค่บ้านิตที่กำลังทำกับข้าวให้เราสองคนเท่านั้น ส่วนพ่อกับแม่ออกไปทำงาน กว่าจะกลับก็มีดคำ

พ่อของผมเปิดบริษัทออกแบบภายใน ส่วนแม่ทำงานบริษัท แม้เวลาเลิกงาน จะไม่ค่อยตรงกัน แต่ก็พยายามรอกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากันเสมอ

“ตัวเล็ก ช่วงนี้ยังต้องเอาเฟรมไปทำงานอยู่หรือเปล่า”

“เอาไปบางวัน”

“ช่วงนี้พีไปรับไปส่งไม่ได้ ต้องทำโปรเจกต์เลยว่าจะไปนอนที่คอนโดประมาณ อาทิตย์กว่า ๆ อะ ถ้าวันไหนตัวเล็กเอาเฟรมไป นั่งรถเมล์ไปนะ อย่าซีมือเตอร์ไซค์” ระหว่างที่กินข้าว พีคี่ก็เปิดประเด็นสนทนาด้วยการที่บอกว่าจะไม่อยู่บ้านหลายวัน นั่นทำให้ผมรู้สึกห่อเหี่ยวใจเป็นอย่างมาก นี่เพียงจะเป็นวันแรกในรอบหลายอาทิตย์ที่ได้กินข้าวกับพีคี่ ซึ่งปกติเขาก็มักจะกลับตึกเสมอ เจอกันแค่ตอนไปรับไปส่งก็เท่านั้นเอง

“ไม่อยู่อีกแล้วหรอ”

“โอ้ ๆ คอนโดก็ใกล้ ๆ นี่เอง” คอนโดที่เขาพูดถึงคือห้องที่พ่อเคยซื้อเอาไว้ให้ พีคี่ตอนเข้าปี 1 เพราะเป็นย่านมหาวิทยาลัย ราคาก็เลยยอมเอาไม่ได้แพงเหมือนข้างนอก

พ่อเลยยอมซื้อให้ แต่พ่อพีคี่ขึ้นปี 2 ห้องนั้นก็โดนทิ้งร้าง จะไปนอนก็แค่ตอนที่พีคี่
ไปกินเหล้ากับเพื่อน ๆ แล้วขับรถกลับบ้านไม่ไหวก็เท่านั้น

“แล้วพีบอกพ่อกับแม่ยัง”

“บอกแล้ว แม่เซย์เยส”

“แล้วพ่อละ”

“พ่อโอเค”

พ่อได้ยืนยันว่าพ่อกับแม่โอเค ผมก็ไปเถียงอะไรกลับไม่ได้ ก็เลยพยักหน้ารับ
อย่างแข็ง ๆ

จังหวะที่กำลังจะลุกเอาจานไปเก็บ รถสีขาวคันหนึ่งก็ขับเข้ามาเทียบจอดที่
หน้าบ้าน นั่นทำให้ผมถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย

จะมีใครกล้ามาจอดหน้าบ้านคนอื่นแบบนี้บ้างนอกจากคนที่รู้จักกับบ้านผม

“แม่นี้ก็ขี่เม้าท์” เพื่อนสาวตัวแสบลงจากรถ เดินเข้าบ้านผมมาด้วยท่าทางดี๊ดี
เพราะเห็นว่าพีคี่ก็อยู่บ้าน พายยกมือไหว้สวยงามให้ป้านิดและพีคี่ก่อนจะส่งยิ้มหวานให้

“ป้านิดคะ พายชื่อขนมมาฝากคะ ของพีคี่ก็มีนะ”

“ขอบใจจะหนูพาย”

“ทำไมพี่ไม่เจอพายที่คณะเลย เราไปเรียนจริงปะเนี่ย”

“อู๊ย พายก็อยากเจอพี่คือเหมือนกันค่ะ”

เหมือนจะคุยกันยังไงก็คุยไม่จบ สำหรับคนที่ไม่ได้เจอหน้ากันสักพักอย่างพาย และพีคี่ ผมเลยจำใจเดินไปนั่งในห้องนั่งเล่น ไม่ถึง 5 วินาที พายก็วิ่งตามเข้ามาในห้อง แล้วนั่งลงข้าง ๆ

“มึงมาทำไม”

“อ้าว ก็ยังคุยกันไม่จบ มึงตัดสายไปอะ”

“ลงทุนเกินไปไหมมึง พรงี้ก็เจอกันที่ห้องเรียนอีก” มือเรียวเอื้อมไปคว้า รีโมตมากดเปิดโทรทัศน์ ดูยูทูบไปเรื่อย ๆ ในขณะที่หูก็ต้องทำหน้าที่ฟังเพื่อนไปด้วย

เฮ้อ เกิดเป็นเพื่อนพายทำไมมันเหนื่อยจัง

“แล้วมึงไปเจอพี่เขาได้ไง”

“มึงจำพี่ไทท์ได้ไหม”

“จำได้ ที่เป็นประธานนักเรียน น่ารัก ๆ”

“เขามาหาคุณที่คณะ มาขอให้ช่วยทำมือก้อถ่ายหนัง แล้วก็ไปเจอพี่มังกร ที่คณะเขานั่นแหละ”

‘...จिन’

แม้จะผ่านมาหลายชั่วโมง แต่มันชัดเจนมากราวกับว่าเรื่องทั้งหมดมันเกิดขึ้น
เมื่อครู่นี้ ผมยังจำสีหน้าของเขาตอนที่ผมเดินออกจากคณะนิเทศศาสตร์ได้อยู่เลย

สีหน้าที่เขามองผม ทั้งเศร้าและโหยหา

“เจริญเถอะพ่อคุณ ดึง ๆ ใส่กันแบบนี้แล้วจะทำยังไงต่ออะ ไปทำม็อกอัป
ก็ต้องเจอพี่เขาไม่ใช่หรอ”

คำถามของพายทำให้ผมนิ่งไป เพราะมันก็จริง ไปทำม็อกอัป ยังไงก็ต้องเจอ
พี่มังกรล้านเปอร์เซ็นต์ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะอยู่แผนกอื่นหรือมีหน้าที่อื่นในกองถ่าย

“แต่... ยังไงก็คงยังไม่เจอเร็ว ๆ นี้หรอก พี่ไทท์ยังไม่ได้นัดวันเลย แถมพรุ่งนี้
เราก็มีเรียนทั้งวันอีก”

“โล่พ่อตัวน้อย เอาใจช่วยนะ”

ยังไงก็ไม่เจอแน่ ๆ ผมรับประกัน

วันต่อมา

“อ้าว น้องจิน มานั่งกับพวกพี่ไหม มีที่ว่างนะ”

“...”

“ขอบคุณค่ะพี่ ๆ”

เกิดมา 18 ปีไม่เคยเจอสถานการณ์ที่ตัวเองรู้สึกกระอักกระอ่วนหรือเล็กเล็ก
ได้มากเท่านี้มาก่อนเลย ไม่เคยเลยสักครั้ง

เพราะวันนี้เลิกคาบเข้าช้ามาก กว่าจะเลิกก็กินเวลาพักเที่ยงไปหลายนาที่
ผมและพายเลยตัดสินใจมากินข้าวที่โรงอาหารกลางของมหาวิทยาลัยแทน จากที่ปกติ
จะไปหาร้านกินข้างนอก และด้วยความที่เป็นช่วงพักกลางวัน เป็นธรรมดาที่โรงอาหาร
จะแออัดไปด้วยนักศึกษา คณาจารย์ และบุคลากรจากหลาย ๆ คณะ ทำให้ไม่มีโต๊ะนั่ง
กินข้าว

จังหวะที่กำลังยืนถกเถียงกันว่าไปหาที่นั่งกินข้างนอกไหม เพราะซื้อข้าวมา
เรียบร้อยแล้ว เสียงเรียกของพีไทท์ก็ดังขึ้นที่โต๊ะใหญ่โต๊ะหนึ่ง นั่นเปรียบเสมือนเสียงสวรรค์
เลยด้วยซ้ำ

แต่ขณะที่ก้าวขาเดินไปที่โต๊ะพร้อมกับกวาดสายตามองที่นั่งข้าง ๆ และที่นั่ง
ฝั่งตรงข้ามของพีไทท์

“...”

เสียงสวรรค์ของพีไทท์ ผมคิดว่ามันคงเป็นเสียงสวรรค์ลงโทษ

เพราะฝั่งตรงข้ามที่ที่ผมนั่งลงนั้น มีพีม้งกรที่กำลังก้มหน้าก้มตากินข้าว
ไม่สนใจใครอยู่

“ไอ้เหี้ยม้งกร รีบกินไปไหนวะ”

“เสือก”

“วัน ๆ พูดเป็นอยู่คำเดียวหรือไงมึง ไอ้พฤษภา มึงจัดการเพื่อนมึงด้วย!”

“อย่าว่าลูกพี่กู่นะไอ้เต้”

บรรยากาศและบทสนทนาที่ผมไม่คุ้นเคย ทำให้มีอาหารที่แสนจะไม่มีความสุข ผ่านไปอย่างเชื่องช้า พายเองก็ดูจะเข้ากันได้ดีกับพวกพีไทท์ ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติของคนคุยเก่งแบบพาย ไปที่ไหนก็มีแต่คนอยากเข้าหา อยากคุยด้วยทั้งนั้น ส่วนผมที่ยังกินข้าวไม่หมดก็ก้มหน้ากินต่อไป

และดูเหมือนมันจะผ่านไปได้ด้วยดี

ตุบ ตุบ

จนกระทั่งขาของใครบางคนขยับมาชนเข้าของผมหลายครั้ง ทำให้ดวงตาวหวาน ละสายตาจากงานข้าวขึ้นมามองรอบ ๆ อย่างงุนงง

“...”

ก็เจอกับพี่มั่งกรที่กำลังทำเป็นยกโทรศัพท์ขึ้นมากดเล่น แต่ดวงตาคมของเขา จดจ้องมาที่ผมชัด ๆ

ตุบ ตุบ

พอพยายามโยกขาหลบ เขาก็ยังคงขยับมาชน ด้วยความที่ขาพี่มั่งกรยาวกว่า ชาวบ้าน จะหลบยังไงก็หลบไม่พ้นจนผมเผลอขมวดคิ้ว

Honey Pie

: ใ้อัจฉิน เป็นไร

หญิงสาวข้าง ๆ ส่งข้อความมาหาทั้ง ๆ ที่นั่งข้างกัน นั่นทำให้ผมรู้ตัวว่ากำลัง
หงุดหงิด เลยรีบพิมพ์ตอบกลับไป

: พี่มั่งกรเตะขากู

: ต้าย ถ่านไฟเก่า

: ตลกตาย

: มึงลุกไปซื้อน้ำไป พี่เขายังกินข้าวไม่หมดเลย ไม่ลุกตามหรอก

: เอาจั๊นก็ได้

เมื่อตกลงกันเสร็จสรรพก็ตัดสินใจเอางานที่ข้าวยังเหลือบานไปเก็บที่จุดคืน
ภาชนะ ก่อนจะเดินไปซื้อร้านน้ำที่อยู่ใกล้สุดลูกหูลูกตาของโรงอาหาร ภาวนาในใจ
สุดแรงเลยว่าขอละ อย่าให้เขาเดินตามผมมาเลย

“น้ำเปล่าขวดนึงครับ”

“7 บาทจ๊ะ”

“ขอบคุณครับ”

แต่เหมือนการภาวนาของผมคงจะวนเวียนอยู่แค่แถวนี้

พีบ

เพราะจังหวะที่กำลังจะเปิดขวดน้ำเปล่า ขวดน้ำที่ถูกเปิดฝาแล้วก็ยื่นมา
ตรงหน้าผม กลิ่นน้ำหอมแนวสปอร์ตจากตัวเขาทำให้ผมหันหน้าไปมองโดยอัตโนมัติ
ก็เจอกับเจ้าของรอยสักรูปมังกรกำลังยื่นขวดน้ำมาให้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่งไม่สมกับเป็นเขา

แน่นอนว่าผมไม่ได้รับขวดน้ำมาจากเขา พี่มังกรเลยปิดฝาแล้วลดมือลง

เรายืนจ้องหน้ากันอยู่นานสองนาน เหมือนกับวันนั้น

วันที่ผมบอกเลิกเขาที่ร้านอาหาร

“จิ้น”

และแล้ว ประโยคแรกก็เอ่ยออกมาโดยที่เริ่มจากชื่อของผม

“...”

“ยังโกรธพ็อยู่หรือ”

“...”

มันไม่ใช่ประโยคคำถามที่ใส่อารมณ์รุนแรงแบบที่เขาชอบทำเป็นประจำ
แต่เป็นประโยคคำถามที่เต็มไปด้วยความรู้สึกอะไรบางอย่างที่ผมเองก็ไม่อยากรับรู้

“จิ้นพีเปลี่ยนคำถาม”

“...”

“มีแฟนยัง”

“...ยัง” ใครก็ได้เอาอะไรมาพาดให้ผมสลบไปที่ คำถามอื่นไม่ตอบ แต่พอโดนถามเรื่องแฟนดันผลตอบกลับไปได้ซะได้ เขาหลุดยิ้มออกมาแบบที่ผมไม่ค่อยจะ
ได้เห็นนัก ทำเหมือนกับว่าเราย้อนไปอยู่ในบรรยากาศของวันวานอะไรแบบนั้น

ซึ่งมันโคตรอันตราย...

“ไอ้จิ้น กลับคณะกัน!” แต่แล้ว พายี่ที่เดินออกจากโรงอาหารก็ตะโกนเรียกผม
จากไกล ๆ นั่นทำให้ร่างกายรีบขยับเท้าก้าวเดินออกจากตรงนั้นอย่างรีบร้อน

หมีบ

มือหนาของเขากลับคว้าข้อมือผมเอาไว้เบา ๆ ก่อนจะเอ่ยประโยคหนึ่ง
ซึ่งทำให้หัวใจดวงน้อยเต้นผิดจังหวะ

“พี่เลิกบุหรีแล้วนะ”

“ปล่อย...”

“แล้วก็... พี่คิดถึงจิ้น”

จากที่จับข้อมือ ก็ค่อย ๆ เลื่อนระดับลงมาเป็นกอบกุ่มฝ่ามือเล็กเอาไว้แน่น
สายตาก็เต็มไปด้วยความรู้สึกโหยหา มันแสดงออกอย่างชัดเจนจนปิดไม่มิด กลายเป็นว่า
อยู่ ๆ ผมก็รู้สึกไม่ดีมากขึ้นเรื่อย ๆ

ไม่ได้เป็นเพราะเราวนมาเจอกันอีกครั้ง

แต่เป็นเพราะผมไปบอกเลิกเขา ตอนนั้นผมเลยรู้สึกแย่มาก

มันแย่มากที่ความรู้สึกในวันวาน มันกำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้ง

ตอนนี้ผมเริ่มสับสนกับตัวเองแล้วว่าผมรู้สึกยังไงกับพี่มังกร โกรธ เกือบเสียใจ หรือเฉย ๆ ผมไม่รู้เลย มันตึงเครียดไปหมด...

“พี่มาพูดอะไรเอาป่านนี้...”

“ก็เพราะพี่รู้ว่าวันนั้นจินไม่ได้ตั้งใจจะบอกเลิกพี่” มือที่เขาจับเริ่มบีบแน่นขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนกับเขาไม่รู้ตัวว่าแผลใส่แรงกับผม พอพยายามจะขึ้นมือออก เขาก็ออกแรงมากขึ้นอีกจนผมเองก็เริ่มมีน้ำตา

“พี่มังกร พี่อย่าทำเป็นรู้ดีไปมากกว่าผมจะได้ไหม”

“หรือมันไม่จริง? เพราะเพื่อนนิสัยไม่ดีของจินไม่ใช่หรือสิ่งที่เสียมจิน มาพูดจาวาพี่ ใส่ไฟว่าพี่เป็นอย่างนั้นอย่างนี้จินจินต้องมาขอเลิกกับพี่!”

“พี่มังกร!!”

“จินอย่ามาขึ้นเสียงใส่พี่นะ!”

ยิ่งพูดกันก็ยิ่งยึดเยื่อไปกันใหญ่จนเรื่องราวมันปานปลายใหญ่โต และผมก็โกรธเขามากเกินกว่าที่จะพูดจาดี ๆ กับเขาแล้ว!

“เพราะพี่นิสัยแบบนี้ไง เราถึงได้เลิกกัน!!!”

“...”

ผมเปลือยปากพูดในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ต้องการจะพูดออกไป พี่มั่งกรชะงักไปทันที ผมเองก็เช่นกัน

อยากจะเอามือตีปากตัวเองแรง ๆ เหลือเกินที่พูดออกไปแบบนั้น

จริง ๆ แล้วที่พี่มั่งกรพูดมันก็มีส่วนถูกอยู่นิดหน่อย ผมบอกเลิกเขาเพราะเพื่อนจริง ๆ ไม่ใช่ในทางที่ไม่ดีอย่างการเสียมกันหรือก แต่เพราะช่วงนั้นเราทะเลาะกันถี่มาก เอะอะก็ทะเลาะ คุยกันดี ๆ ได้ไม่ถึงสิบนาที ไม่ผมก็พี่มั่งกรก็หาเรื่องไม่ดีพูดใส่กัน พายที่เป็นห่วงผมตามประสาเพื่อนเลยให้คำแนะนำกับผม

‘ถึงพี่มั่งกรจะชอบต่ออยดี แต่เวลาเขาอยู่กับมึง เขาเป็นคนดี อันนี้กูยอมรับ... แต่กูเป็นห่วงมึงนะจิง’

‘ถ้ามึงไม่มีความสุข เลิกเถอะ’

แน่นอนว่าตอนนั้นไอ้ความคิดที่จะเลิกกันมันไม่มีอยู่ในหัวเลย แต่วันจบการศึกษาเรามีปากเสียงกันเล็กน้อย ประโยคบอกเลิกของผมก็เลยหลุดออกมา

อาจจะเป็นเพราะตอนนั้นอายุแค่ 16 ปี อยู่แค่ชั้นม.ปลาย ก็เลยไม่มีวุฒิภาวะ หรือทัศนคติอะไรมาพอถึงได้ตัดสินใจแบบนั้น

“อะ... ไ้จิง... ไปเหอะ...” พายที่เห็นเหตุการณ์อยู่ห่าง ๆ เห็นท่าที่ว่าจะไม่ดีเลยวิ่งมาจับมือผมเอาไว้แล้วพาออกไปจากโรงอาหารอย่างลุกี้ลุกลอน

ไม่มีการยื้ออะไรใด ๆ จากคนข้างกาย มีเพียงมือของเราเท่านั้นที่แยกออกจากกัน

เมื่อหันหลังกลับไปดูโดยไม่ได้ตั้งใจ ก็เห็นว่าร่างสูงลงไปนั่งยอง ๆ กับพื้น แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นมากุมศีรษะเอาไว้ ดวงตาเรียวรีบเสมองไปทางอื่นทันทีที่เห็น แผ่นหลังกว้างนั้นขยับไปมาเบา ๆ

ระหว่างทางที่นั่งรถกลับคณะ ผมก็เปลี่ยนใจให้พายขับไปส่งที่ป้ายรถเมล์ หน้ามหาวิทยาลัยกะทันหัน และนี่จะเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ผมโดดเรียน

แหม่งเป็นสถานการณ์ที่โคตรฮิตอัดเลย

แยะอะ...

EPISODE 4

ที่บอกว่าคิดถึง มันคือเรื่องจริง

หลังจากวันนั้น ผมก็ไม่ได้ไปช่วยทีมอาร์ตของพีไทท์อีกเลย จนกระทั่งวันนี้ พี่เขาโทรมาบอกให้ผมไปช่วย ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้อยากจะกลับไปที่นั่นเลยสักนิด แต่เพราะรับปากพีไทท์เอาไว้แล้วว่าจะช่วยทำให้เสร็จ ก็เลยตอบไปว่า ครับ

ความรู้สึกแรกเมื่อได้นั่งทำงานในส่วนของตัวเองคือ อึดอัด

สมองไม่แล่น มือไม้ไม่ขยับไปตั้งใจหวัง ทั้ง ๆ ที่ปกติแล้ว ต่อให้สภาพร่างกายไม่พร้อมยังไง ผมก็ยังสามารถทำงานได้สบาย ๆ แต่ว่า...

“จิน เหม่ออะไร”

ก๊ก

เสียงต่ำของพี่มั่งกรดั่งขึ้นเหนือหัว เรียกให้ผมหลุดออกจากภวังค์ความคิด พอเงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจก็เจอกับร่างสูงที่ใส่เสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนส์สีซีด ยืนเพยิดหน้ามายังผม

“พี่ถ่ายหนังบู๊นะ ไม่ใช่หนังฆาตกรรม สีแดงย้อยลงหมดแล้วนั่นนะ”

เมื่อก้มลงดูตามที่เขาบอกก็เป็นอย่างที่เขาว่່าจริง ๆ สีแดงจากปลายแปรงทาสี หยดเบ้อเร่อหยดลงบนแผ่นไม้คัตเป็นวงกว้าง มือบางรีบคว้าผ้าขี้สาวย มาซับหยดสีออกทันที ยังดีที่มันไม่ได้ไปโดนส่วนสำคัญอะไรเท่าไร ใช้สีดำกลบสีแดงก็น่าจะโอเค

และคงจะมีแค่ผมที่รู้สึกอึดอัดอยู่คนเดียว เพราะตั้งแต่ที่มานั่งทาสีลงบนไม้คัต
แผ่นนี้ เจ้าของรอยสักรูปมังกรก็มาบ้วนป้วนเปียนรอบตัวผมตลอดโดยที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
บางทีก็มาก่อกรวนโดยใช้คำถามไร้สาระ

‘ทำไมถึงลงสีนี้’

‘สีนี้ไม่เห็นสวยเลย’

‘พี่ชอบสีดำ’

‘พี่ว่าสีนี้สวยกว่า’

‘เฮ้ยไอ้โหด แก้วที่น้องจินทำเป็นมือกฯ ไม่เห็นสวยเลยวะ’

และอีกหลาย ๆ ประโยคที่ผมขี้เกียจจำมาใส่หัว เขาเหมือนเด็กชน ๆ มากกว่า
รุ่นพี่ปี 3 ซะอีก ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาคือคนคนเดียวกับคนที่ชอบต่อตีกับชาวบ้านเขา
ไปทั่วนะ

“ไอ้มังกร ไอ้พฤษภาเรียก” พี่ไทท์ก็ยังคงเป็นพ่อพระของผมเหมือนเดิม
เขาเดินมาช่วยผมให้หลุดออกจากสถานการณ์เลวร้าย โดยการเดินเข้ามาบอกว่าเพื่อนเรียก
นั่นทำให้ร่างสูงลุกออกไปอย่างรีบร้อน พอผมมองตามไปก็เห็นว่าเพื่อนที่เขาเดินไปหา
นั่นเป็นคนที่ผมเคยเห็นเมื่อนานมาแล้ว

ผู้ชายคนแรกย้อมผมสีน้ำเงินเข้ม เจาะคิ้วข้างขวา สูงประมาณพี่มังกร หน้าตา
ดูง่วงซึมอยู่ตลอดเวลา

คนที่สองตัวเล็กกว่าพี่มังกร ย้อมผมสีน้ำตาลช็อกโกแลต ไม่เจาะหู ไม่เจาะคิ้ว

ไม่สัก และมีรอยยิ้มประดับใบหน้าเอาไว้ตลอด

เขาคือพี่กุ่มภาและพี่พฤษา รู้สึกว่าจะเป็นเพื่อนสนิทของพี่มังกรที่เรียนคนละโรงเรียนกับเขา ผมเคยเห็นพวกเขาครั้งหนึ่งเมื่อสมัยที่ยังคบกับพี่มังกร แม้โครงหน้าจะเปลี่ยนไปเล็กน้อยเพราะโตขึ้น แต่ออร่าความหล่อของแก๊งนี้ไม่เคยแผ่วเลยสักนิด

จะมาเป็นเพื่อนพี่มังกรนี่ต้องหล่อแบบนี้ทุกคนเลยหรือเปล่าเนี่ย...

“ขอโทษทีนะจิ้น เพื่อนพี่มันปากหมาไปหน่อย... จิ้น?” เหมือนว่าผมจะเหม่ออีกแล้ว พี่ไทท์ถึงได้ส่งเสียงเรียกผมอีกครั้ง ดวงตาวานรรีบเลื่อนกลับมาองเขาก่อนจะส่ายหน้าไปมาเบา ๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมชินแล้ว”

“ก็ดีแล้วละ”

“...พี่มังกรเขาอยู่ที่มาร์ทเธอ ผมไม่เห็นว่าเขาจะทำอะไรนอกจากก่อแค้นผม”

“ไอ้มังกรอะเธอ? มันเป็น DP นะ แต่เห็นว่ามีพวกไอ้พฤษ์ ไอ้กุ่มภามันมาอยู่ที่นี่ก็เลยมาป่วนเปี้ยนละมั้ง อย่าใส่ใจเลย” ผมพยักหน้ารับคร่าว ๆ เท่าที่ฟังพี่ไทท์อธิบาย DP ย่อมาจาก Director of Photography หรือก็คือผู้กำกับภาพ คอยประสานงานกับผู้กำกับว่าเขาอยากได้ภาพแบบไหน เป็นคนวางมุมกล้องในฉากต่าง ๆ แล้วก็เป็นคนควบคุมกล้องที่ถ่ายด้วย

ก็ดูท่าทางน่าจะยุ่งนี่นา ทำไมถึงได้ทำตัวเหมือนมีเวลาว่างมากขนาดนี้ล่ะ...

“ไอ้ไทท์ มานี่หน่อย!” ระหว่างที่กำลังคุยเล่นกับพี่ไทท์ พี่พฤษาก็เรียกเขา

ไปคุยด้วย ปล่อยให้ผมนั่งทำงานอยู่คนเดียวเหมือนเดิม ซึ่งมันก็ดูเหมือนจะไม่มีอะไรนะ แต่ก่อนที่พีไทท์จะเดินไปถึงตัวพีพฤษภา พีม้งกรก็เดินเข้ามาแทรกกลางแล้วถามเสียงเบา

“มึงไปคุยอะไรกับจิน”

ตึกตัก

รูปประโยคที่ออกแนวหึงหวงหลุดออกมาจากปากร่างสูง ทำเอาใบหน้าร้อนผ่าว หน่อย ๆ เอ่อ... ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังนะ แค่พี่เขายืนใกล้ผมก็เท่านั้นเอง

“ทำไมจะคุยไม่ได้ ละไหนมึงบอกว่าไม่รู้จักน้องไง จะไปกวนตีนน้องทำไม”

“เสือก”

“เฮ้ย ไอ้ซิบหาย!”

“ไป ๆ ลูกมึงเรียกแล้วนั่น”

“ไอ้พฤษภ! มึงดูลูกพีม้งดี!”

บทสนทนาต่อล้อต่อเถียงของพีไทท์ไม่ได้เรียกความสนใจของผมไปมากเท่ากับ การที่พีม้งกรมานั่งลงตรงหน้าผม โดยที่มีเพียงแผ่นไตซ์ขนาดหนึ่งเมตรกั้นเราเอาไว้ เท่านั้น

เท่านั้นจริง ๆ...

ระยะห่าง ‘ตั่ง’ หนึ่งเมตร แต่หัวใจของผมกลับเต้นเร็วอย่างไม่มีท่าทีว่าจะ ผ่อนจังหวะลงเลยแม้แต่น้อย

หากว่าผมและเขาไม่ได้จับกันแบบนั้น

“ไม่ยักรู้ว่าชอบสีถึงขนาดเอาไปป้ายบนหน้า”

ตอนนี้มันจะเป็นยังไงนะ...

“ฮะ?” เสียงเรียกของพี่มั่งกรดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มาในรูปแบบของประโยคแปลก ๆ นิ้วเรียวยกขึ้นมาชี้ข้างแก้มตัวเองแล้วพูดซ้ำอีกครั้ง

“สีเปื้อนแก้ม ชอบมากขนาดนี้เดียวพี่ซื้อให้ใหม่ก็ได้ ไม่เห็นต้องเอาไปป้ายหน้า”

“คะ... ใครเขาจะชอบจนทำแบบนั้นเล่า” คิ้วเรียวยกเข้ามาหากันเล็กน้อย จะเดินไปหยิบโทรศัพท์ที่อยู่ในกระเป๋าคาดอก ก็ดันไปวางไว้ในที่ที่พี่เขายืนออกทำงานกันอยู่อีก กระจกแถวนี้ก็ไม่มี จะลุกไปก็ไม่ได้เพราะงานยังไม่เสร็จ

โธ้ย เพราะพี่มั่งกรนั่นแหละมาป่วนเปียนอยู่ได้!

ถ้าเขาไม่มาก่อกวนผม ปานนี้ผมก็คงทำงานเสร็จไปแล้วด้วยซ้ำ! เพราะเขาคคนเดียวเลย! (แยกเขี้ยวใส่)

“รอแป็บ” เขาเอ่ยเสียงเบาแล้วลุกขึ้นเดินตรงไปยังกลุ่มพี่ผู้หญิงที่จับกลุ่มคุยเล่นกัน

“เฮ้ย ผู้หญิงอะ ใครมีทิชชูเปียกบ้างวะ”

“ไม่ให้ย่ะ!”

“เดี๋ยวกูถีบ เอามาเร็ว อย่าลืลา”

“ไอ้มังกรแหม่งเลวอะ กระทบผู้หญิงก็ทำร้าย แง่ ๆ” แม้รูปประโยคจะดูเหมือน โดนรังแก แต่เพื่อน ๆ เขาก็มีรอยยิ้มประดับไว้ที่ใบหน้า รวากับว่าประโยคหยาบ ๆ ของ พี่มังกรนั้นมันเป็นเรื่องปกติอย่างนั้นแหละ

ก็ไม่แปลกหรอก เพราะตอนม.ปลาย จะหญิงหรือชาย รุ่นพี่หรือรุ่นน้อง เขาก็ พุดแบบนี้ว่าเป็นว่าเล่นกับทุกคนจนกลายเป็นเรื่องชินชาไปแล้ว... เขาเดินกลับมาพร้อมกับ ห่อทิชชูเปียกในมือแล้วนั่งลงตรงหน้าผม

เดี๋ยวก่อน ตรงหน้าเนียนะ...

“ผมเช็ดเองได้นะ”

“รู้ได้ไงว่าจะเช็ดให้”

“ก็ปกติพี่ชอบทำแบบนี้”

“...” ร่างสูงเงียบ นั้นทำให้ผมรู้ตัวว่าเพิ่งหลุดปากพูดประโยคนั้นออกไป เพราะความเคยชิน สายตาคมกริบที่มีเสน่ห์ของเขานั้นจ้องมองสบกับดวงตาเรียว ด้วยแววตาเรียบนิ่ง

รู้ไหม ผมโคตรไม่ชอบสายตาแบบนี้ของพี่มังกรเลย มันเป็นสายตาแบบเดียวกัน กับตอนที่เขาตามหาผมทั่วโรงเรียน แล้วมาเจออีกทีคือตอนที่ผมอยู่ที่สนามบาสของ โรงเรียน วันนั้นเขาก็มองผมแบบนี้...

สายตาเขามันโคตรอันตรายต่อหัวใจของผมเลย

“ผมจะบอกพี่อีกครั้ง ผมเช็ดเองได้ เอาทิชชูมา” แฝงฝ่ามือไปตรงหน้าเขาเพื่อ

ขอโทษจริงๆที่เขา กำลังกำมันแน่นจนห่อปี่ไปหมด ทีแรกเขาก็ทำเหมือนจะยื่นให้ผม แต่โดยดี แต่เหมือนกับว่าเขาถูกคิดอะไรขึ้นมาได้เลยชกมือหลบผม

“พี่...”

“แล้วรู้หรือไงว่าเพื่อนตรงไหน”

“ฮะ?”

“พี่เซ็ดให้ นะดีแล้ว อยู่เฉย ๆ”

“...”

ร้ายกาจที่สุด

เมื่อเห็นว่าผมนั่งนิ่ง ๆ ยอมให้เซ็ด เขาก็โน้มตัวเข้ามาใกล้จนแทบจะสัมผัสได้ถึงลมหายใจของกันละกัน แต่นั่นก็ยังไม่มากเท่ากับการที่ผมได้กลิ่นน้ำหอมของเขามันเป็นกลิ่นที่ผมชอบและเคยซื้อให้เขา ไม่นั่นใจนะว่าใช้ขวดเดียวกันกับที่ผมเคยซื้อให้หม แต่กลิ่นของเขาก็ร้ายกาจเหมือนกับตัวเขานั้นแหละ...

“มะรีนนี่พี่จะไปออกกองแล้วนะ เราจะได้เจอกันตั้ง 2-3 วัน” อยู่ ๆ พี่มังกรก็พูดขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ขณะที่ยังคงบรรจงเซ็ดคราบสีบนใบหน้าผม

“แล้วเกี่ยวอะไรกับผมล่ะ”

“เกี่ยวดิ พี่คงคิดถึงจินตายน่า”

“...ไม่ได้เป็นอะไรกัน คิดถึงได้ด้วยหรอ”

“แล้วได้ไหมล่ะ”

น้ำเสียงจริงจังไร้ความขี้เล่นเอ่ยออกมาเสียงดังชัดเจนจนสร้างความสงสัยให้กับผู้คนที่นั่งอยู่รอบข้าง ไม่เว้นแม้แต่พวกพีทท์ที่ยืนอยู่ออกไปไม่ไกล พอทำท่าจะลุกหนี มือหนาก็เข้ามาคว้าข้อมือเขาเอาไว้แน่นเหมือนกลัวว่าผมจะหายตัวไป... ผมเคยบอกไปแล้วใช่ไหมว่าพีม้งกรเอาแต่ใจมาก และตอนนี้เขากำลังจะแสดงความเอาแต่ใจนั้นต่อหน้าผมอีกครั้ง

ผมจ้องเขานิ่ง ๆ ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

ไม่อยากจะทะเลาะให้เหนื่อย

ไม่อยากจะล้อต่อเถียงในสิ่งที่ไม่ได้ประโยชน์อะไร

“พีม้งกร ปล่อย”

เพียงแค่เอ่ยสั้น ๆ มือหนาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี หลงเหลือไว้แค่สีหน้าหงุดหงิดราวกับโดนขัดใจก็เท่านั้น พีทท์ที่เห็นเหมือนพีม้งกรกำลังจะรังแกผมก็รีบเดินเข้ามาห้ามทัพทันที

“น้องจิน งานเสร็จหมดแล้วละ นี่ก็เย็นมากแล้ว กลับบ้านได้เลยนะ”

“ครับ”

“ขอบคุณมากนะ ปิดกองเมื่อไหร่พีจะพาไปเลี้ยงนะ” เขาหยิบกระเป๋ากระดาษมาให้พร้อมกับดันหลังผมให้แยกออกห่างจากพีม้งกรทันที

“เดี๋ยวพีไปส่ง”

แต่ก็นะ...

“เฮ้ย มึงจะไปแก๊งน้องอีกหรือไง พอเลยไอ้มังกร”

“กูจะไปส่งจิน”

ความเอาแต่ใจของมังกร พิพัตน์ธนะ มีใครห้ามได้ที่ไหนล่ะ สุดท้ายเขาก็หาทางจับผมยัดเข้าไปในรถยนต์ของเขาจนได้

ยามที่พาหนะสี่ล้อเคลื่อนที่ไปบนท้องถนนด้วยความเร็วปกติตามกฎหมาย ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย มีเพียงแค่เสียงแอร์และเสียงเพลงที่เปิดเอาไว้ไม่ให้บรรยากาศมันอึดอัดไปมากกว่านี้ แต่การที่เราไม่พูดคุยกันเลย การเปิดเพลงมันก็ไม่ช่วยอะไรนักหรอก

ถามว่าทำไมผมถึงยอมขึ้นรถมากับเขา ยอมให้เขามาส่งเธอ

ก็ถ้าไม่ยอมเขาก็อาจจะตายล่ะสิ!

หากพี่มังกรได้อาละวาดครั้งหนึ่ง มันก็จะมีครั้งต่อ ๆ ไปไม่จบสิ้นสักที ไม่นั่นนะ ไอ้ไตคัต มือก๊อปที่ผมนั่งทำเป็นวัน ๆ ที่วางอยู่หลังคณณะ ก็คงโดนเขาขว้างระบายอารมณ์เป็นแน่

“จิน”

“...”

ประโยคแรกเริ่มจากเขา

“ไม่บอกทางกลับบ้าน แล้วพี่จะไปส่งยังไงวะ”

“...”

และตามมาด้วยประโยคที่สองซึ่งเป็นคำถามที่โคตรสร้างความเขินอายให้กับ
ตัวผม

แม้แต่คิดนู่นคิดนี่จนลืมบอกทางกลับบ้านให้เขา พอมองไปรอบ ๆ ก็ยังโชคดี
ที่แถวนี้มันใกล้กับหมู่บ้านของผม ยกมือขึ้นปิดปากกระแอมเล็กน้อยแล้วบอกทางให้เขา
ซึ่งเขาก็รับฟังเงิบ ๆ

แล้วบรรยากาศก็กลับมาอึดอัดเหมือนเดิมอีกครั้ง

“ตอนนั้น พี่ขอโทษนะ” เขาคงหมายถึงเรื่องที่โรงอาหารในตอนนั้น

“...พี่ไม่ได้ผิดนี่ ขอโทษทำไม”

“พี่หมายถึงวันปัจฉิมกับเมื่อวันก่อน”

‘ไม่มีใคร ไม่มีอะไรทั้งนั้นอะพี่! ถอยไปอยู่ในที่ของแฟนเก่าแล้วเราก็เลิกยุ่งกัน
สักที!!’

‘เพราะพี่นิสัยแบบนี้ไง เราถึงได้เลิกกัน!!’

ผมไม่รู้และไม่เข้าใจว่าเขาจะขอโทษทำไม ในเมื่อมีแต่ผมที่เป็นฝ่ายพุดจา
ทำร้ายจิตใจเขาทั้งนั้น มันควรเป็นผมที่ต้องขอโทษเขา แต่บรรยากาศที่น่าอึดอัดนี้

แม้แต่จะอ้าปากตอบยังทำไม่ได้เลย นับประสาอะไรกับคำว่าขอโทษ

และแล้วจุดสิ้นสุดของระยะห่างของเราก็มาถึง เมื่อรถยนต์จอดเทียบที่ฟุตบาทหน้าหมู่บ้านของผม พี่มังกรเอื้อมมือมาปลดเบลตส์ให้โดยที่ไม่ได้แตะต้องตัวผมเลยสักนิด ดวงตาคมกริบทอดสายตามามองใบหน้าหวานก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“ตั้งแต่เลิกกัน พี่ไม่มีคนอื่นเลย”

“...”

“พี่พยายามจะมี แต่มันไม่มีใครเหมือนจินเลย... เรื่องตอนนั้นพี่ยอมรับว่าพี่ห่วย แต่พี่สาบานว่าพี่จะปรับปรุงตัว บุหรี่พี่ก็เลิกแล้วเพราะจินเคยบอกว่าไม่ชอบพี่ยอมจินทุกอย่าง แล้วพี่ก็อยากจะบอกให้จันรู้ไว้”

อา...

แบบนี้เริ่มไม่ดีแล้วนะ...

“ที่พี่บอกคิดถึงจินที่ร้านอาหาร พี่พูดจริง”

ระยะห่างของเรานั้นค่อย ๆ ชยับเข้ามาใกล้กันมากขึ้นเรื่อย ๆ

ริมฝีปากสีหวานเม้มเข้าหากันเพื่อกลิ้นหยดน้ำตาไม่ให้ร่วงหล่นลงมา ยามที่หันหน้าออกนอกรถเพราะไม่อยากจะมองหน้าเขา เพราะถ้าเผลอไปมอง ผมกลัวว่าระยะห่างของเราจะเท่ากับศูนย์...

“เรื่องที่ร้านอาหาร... ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนี้”

“...”

“อะ... ขอโทษนะ”

มือบางรีบเอื้อมไปเปิดประตูลงจากรถ แต่ก่อนที่ตัวจะพ้นจากเบาะนั่ง เสียงหวานก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ออกกองสู้ ๆ นะ”

ปัง

แรงปิดประตุนั้นไม่ได้รุนแรงอะไรมาก แต่มันกลับส่งผลกระทบต่ออัตราการเต้นของหัวใจอย่างใหญ่หลวง

ไม่สิ... ไม่ใช่เพราะแรงปิดประตู ไม่ใช่คำพูดที่อ่อนหวานจนหัวใจละลาย ไม่ใช่ท่าทางเคอะเขินจนตัวม้วน แต่เป็นใบหน้าเรียวงามและใบหูที่เปลี่ยนเป็นสีระเรื่อต่างหากที่ทำให้หัวใจของเจ้าของรอยสักรูปมังกรเต้นโครมครามขนาดนี้

ปึก

ชายหนุ่มก้มหน้าชบลงกับพวงมาลัยรถอย่างตื่นตื่น เขาไม่เคยคิดไม่เคยฝันเลยว่าหลังจากที่เลิกกันไปแล้ว จะมีโอกาสได้ขับรถมาส่ง ได้คุยกันปกติ หรืออะไรอีกหลาย ๆ อย่างเหมือนกับตอนที่คบกัน ถึงมันจะไม่มากเท่านั้น แต่นี้ก็มากพอแล้วสำหรับแฟนเก่าอย่างเขา

และที่ไม่เปลี่ยนไปเลยคือความน่ารัก

จินตากับความน่ารัก เป็นของคุณกัน วลีนี้ต่อให้ผ่านไปอีกกี่ปี ๆ มันก็จะ

ไม่เปลี่ยนแปลง

“เหี้ยเอ๊ย... หยุดทำตัวน่ารักสักทีจินตะ ใจพี่เหลวไปหมดแล้ว”

“ลลิล”

อีกด้านหนึ่ง หน้าคณะนิเทศศาสตร์ สถานที่รวมตัวของเหล่านักศึกษาที่มีเวลาว่าง หรือกำลังรอกลับบ้านพร้อมกับผองเพื่อน เสียงหวาน ๆ ของเพื่อนร่วมแก๊งคนหนึ่งก็ดังขึ้น เจ้าของชื่อ ลลิล หันกลับไปตามเสียงเรียก

เจ้าของใบหน้าสวยหวาน แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางเบาดูน่ารักเป็นธรรมชาติ เรือนผมนุ่มสลวยยาวถึงกลางหลังสีฟ้าทะเล สวมชุดนักศึกษากระโปรงทรงเอยาว และ รองเท้าผ้าใบสีดำ

ลลิล นิเทศฯ ปี 2 สาขาโฆษณาและประชาสัมพันธ์

“เดี๋ยวก็หกล้มหรือกัยฟาง” หญิงสาวหัวเราะให้กับเพื่อนอีกสองคนที่วิ่ง หน้าตั้งมาหา

“ยัยลิล! รีบดูนี่!” เพื่อนสาวคนแรกที่ถูกเอ่ยชื่อรีบยื่นโทรศัพท์ไปให้ลลิลดู หน้าจอปรากฏคลิปวิดีโอที่มีมังกรอยู่ในนั้น มุมกล้องเหมือนโน้ตดนตรีแรกก็ เหมือนจะไม่มีอะไร แต่ผ่านไปสัก 20 วินาที เจ้าของรอยสักก็หยิบทิชชูขึ้นมาเช็ดใบหน้า ให้กับผู้ชายอีกคนหนึ่งที่นั่งหันหลังให้กับกล้อง

เพียงแค่นั้น เสียงเพื่อนอีกคนก็เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่ยอม

“ฉันไม่เคยเห็นพี่ม้งมองใครด้วยสายตาแบบนั้นมาก่อนเลยนะ”

นัยน์ตาเรียวสวยจ้องมองคลิปวิดีโอในมือด้วยสายตาเรียบนิ่งไร้ความรู้สึก
เธอยืนโทรศัพท์คืน พอดีกับบรรณารักษ์ที่วิ่งผ่านคณะ

“ช่างเถอะ ฉันไม่สนใจหรอก”

“แกยอมหรือลิล!”

ริมฝีปากสีสวยवादโค้งเป็นรอยยิ้มงดงามที่ใคร ๆ เห็นก็คงใจเต้นแรง
ลิลหันกลับมาเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานให้กับเพื่อนสาวที่หวังดีทั้งสอง

“ฉันไม่ได้ยอม เพราะยังไงทุกคนก็รู้ว่าพี่ม้งเป็นของฉัน”

EPISODE 5

หนังสือเล่มเดิม

“ซาวด์... เซต”

“กล้อง”

“ซีน 12 คัต 7 เทก 4”

“มาร์ก... เซต”

“แอนด์... แอ็กชัน!”

รูปประโยคเดิม ๆ วนไปวนมาเป็นรอบที่ 120 ของวันนี้ ไม่ได้ทำให้คนที่รักในงานภาพยนตร์อย่างมังกรเบื่อเลยแม้แต่น้อย ถึงจะมีอาการเพลีย ๆ บ้าง เพราะเวลาถ่ายทำล่องเลยมาจนถึงเที่ยงคืนกว่าแล้ว แต่คนที่เป็นทั้งผู้กำกับภาพและควบคุมกล้องอย่างเขาก็ยังมีแรงเหลือเฟือมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ

“คัต!” เมื่อพฤษชาติมีตำแหน่งเป็นผู้กำกับของกองสังค์ต เพื่อนที่มีหน้าที่เป็นคนดูแลนักแสดงก็รีบวิ่งเอาผ้า เอาน้ำ ไปบริการดูแลให้ทันที

“ไอ้มังกร โฟกัสมันวีดหรือเปล่าวะ” ระหว่างที่พึดดื่มน้ำในช่วงพักสั้น ๆ พฤษชาติที่นั่งอยู่หน้าจอมอนิเตอร์ที่ห่างออกไปไม่กี่กิโลก็ตะโกนถามมังกรที่อยู่หน้าเซต ทำให้ชายหนุ่มต้องรีบเดินไปดู เมื่อก้มตัวลงไปดูวิดีโอที่กำลัง Play back ก็เจอจุดที่โฟกัสไม่เข้าจริง ๆ

“ไอ้กุ่มภาเป็นโฟกัสพูลเลอร์ ^[1] ไม่ใช่กู”

“ตำมันเลย มึงเป็นคนเดียวที่มันยอมให้ตำ” แต่ที่เดินมาจากฝ่ายทำพรีอปรียบยุ เพื่อนตัวดีทันที

“ไอ้กุ่ม! มึงโฟกัสวี๊ด! รีบตื่นเลยไอ้हां!” เสียงตะโกนดังลั่นไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มที่โดนเรียกตกอกตกใจมากนัก เขาเพียงแค่มืดตาขึ้นอย่างงุนงงแล้วทำมือเป็นสัญลักษณ์โอเคกลับไปเพียงเท่านั้น แม้กุ่มภาจะเป็นคนชอบหลับ หลับได้ทุกที่และทุกเมื่อไม่เว้นแม้กระทั่งในห้องเรียน แต่เมื่ออยู่หน้างาน ผลงานที่ออกมานั้นก็กลับดีเกินคาดตลอด

“เอาไง จะถ่ายอีกเทกใหม่ ถ้าจะถ่ายก็รีบ ๆ เตรียมตัว เบรกแตกมา 20 นาทีแล้ว” มังกรเอ่ยเสียงเข้ม เขารู้ดีว่ายิ่งเวลาล่วงเลยไปมากเท่าไร ทุกคนในกองก็ยิ่งเหนื่อยแถมเบรกกิ่งแตกไปตั้ง 20 นาทีอีก กว่าจะทำอะไรเสร็จคงเข้าพอดี

คำว่าเบรกแตกในภาษากองถ่ายคือ การที่เวลาถ่ายทำล่าช้า ไม่เป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้ในใบ Breakdown และ Shooting list ซึ่งเจ้าสองอย่างนี้มันจะทำให้เรารู้ว่าอันไหนถ่ายก่อน-หลัง รายละเอียดเป็นยังไง ใครเข้าฉากนี้ ตั้งแต่เวลาเท่าไรถึงเท่าไร แต่ถ้าหากถ่ายทำได้เร็วกว่าเวลาที่กำหนดใน Breakdown จะเรียกว่า นำเบรก

“มันวี๊ดก็จริงแต่ก็เป็นช่วงท้าย ให้คนตัดต่อไปตัดตรงนี้ออกคงไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“เอาตามนั้น”

---

[1] โฟกัส พูลเลอร์ (Focus Puller) – คนหมุนโฟกัส ทำหน้าที่คำนวณระยะภาพและควบคุมโฟกัสตามการเคลื่อนกล้อง ให้จุดสนใจอยู่ในระยะโฟกัส

“แปลว่าซีนที่ถ่ายไปเมื่อกี้คือซีนสุดท้ายของคืนนี้ใช่ปะ”

“เออ มึงรีบพูดเร็ว ๆ เลย”

“อะไร พูดอะไรวะ” พกษาทำหน้างให้กับเพื่อนร่วมห้องที่กำลังหันมามองหน้าเขาราวกับจะคาดคั้นให้พูดอะไรบางอย่างออกมา ยิ่งดึกสมองยิ่งประมวผลได้ซ้ำนี่ท่าจะเป็นเรื่องจริงแฮะ เพราะตอนนี้เด็กชายพุกฤษ์นั้นลืมนิสิตว่าจะต้องพูดอะไรออกมา

ประโยคสำคัญซึ่งมีแค่ผู้กำกับเท่านั้นที่จะพูดได้

“อะ... อ้อ เฮ้ยทุกคน เลิกกองไว้ย! เก็บของกลับบ้าน!”

โถ่งอก ทุกคนในห้องต่างนึกขึ้นมาเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนจะทยอยแยกย้ายไปเก็บอุปกรณ์เข้ากล่องเพื่อขนของกลับบ้านคณะ การที่เบรกแตกในการถ่ายทำนั้นไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรหรอก เพราะมันทำให้เวลาที่วางไว้มันเคลื่อนออกไปทั้งหมด ถ่ายเสร็จแล้วไม่ใช่ว่าจะกลับบ้านได้เลย ไหนจะต้องขนของกลับบ้านคณะ กลับไปก็ต้องเช็กของ ทำความสะอาดอุปกรณ์ และฟังความคิดเห็นของอาจารย์ประจำวิชาที่มาคุมกองอีก

หากเวลาการถ่ายทำที่วางไว้เสร็จตอนเที่ยงคืน กว่าจะทำทุกอย่างที่กล่าวมาข้างต้นเสร็จ มั๊งกรก็คงได้กลับถึงบ้านประมาณตีสอง

“วันนี้ไม่มีปัญหาอะไร ทำดีมากทุกคน พรุ่งนี้ถ่ายก็โมงนะเจ้าพุกษา”

“เที่ยงถึงเที่ยงคืนเหมือนเดิมครับอาจารย์”

“ก็มาเซตของตอน 10 โมงเหมือนเดิม ไป ๆ กลับบ้านพักผ่อน แล้วมาเจอกันนะ”

สิ้นเสียงอาจารย์ เหล่านักศึกษาที่หน้าตาง่วงซึมก็ยกมือไหว้แล้วพากันเดินออกจากห้องอุปกรณ์ของคณะ ซึ่งมังกรก็เป็นหนึ่งในนั้น

เมื่อเดินออกมายังลานจอดรถของคณะก็เห็นพวกไทท์กำลังยืนจับกลุ่มคุยกับฝ่ายการเงินอยู่ ซึ่งเขาก็ไม่ได้สนใจอะไร เพียงแค่ทางนั้นเป็นทางผ่านไปยังรถที่จอดเอาไว้

“ปิดกองแล้วกินเลี้ยงใช่ไหม เราแบ่งเงินมาเลี้ยงน้องที่มาช่วยทีมอาร์ตคู่ได้ปะ”

แต่คำว่าน้องที่มาช่วยทีมอาร์ตของไทท์ สร้างความสนใจมากพอที่จะทำให้ขาของมังกรหยุดเดินได้ เขาหันไปมองหน้าไทท์แล้วยืนฟังเงียบ ๆ

“ได้ดี เราก็คงมาบอกไทท์เหมือนกันว่าให้ชวนน้องคนนั้นมากินเลี้ยง ถ้าไม่ได้น้องงานก็คงไม่เสร็จเร็วขนาดนี้หรอก”

“จึ้งจองไว้ 2 คนนะ น้องน่าจะไม่น่าถ้าไม่ชวนเพื่อนมาด้วย”

“ได้ ๆ”

ไทท์ส่งยิ้มขอบคุณเพื่อนในท้องก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กดเข้าแอปพลิเคชันส่งข้อความไปหาคนตัวเล็กที่น่าจะกำลังนอนหลับอยู่เพื่อชวนมากินเลี้ยงหลังปิดกอง แต่กลับโดนเสียงของมังกรที่ยืนสังเกตการณ์อยู่สักพักพูดขัดจังหวะ

“ไอ้ไทท์”

“ว่า” เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นจากจอแล้วมองไปยังมังกรที่กำลังทำหน้าที่ตาคาน่ากลัวจนเพื่อนอย่างเขาตกใจนิดหน่อย

“นอกจากไลน์จิน มึงมีอะไรอีก”

“ก็มี... เบอร์ เฟซบุ๊ก ทำไมวะ”

“แป็บ”

ร่างสูงยกมือประมาณว่ารอดเดียว ก่อนจะรีบวิ่งไปที่รถของตัวเอง หยิบกระเป๋าสตางค์ ออกมาจากกระเป๋าเป้อีกใบที่ไม่ได้เอาติดตัวไปด้วยแล้ววิ่งกลับมา เขายื่นอะไรบางอย่าง มาตรงหน้า ไม่สิ ยัดลงในมือโททแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

อะไรบางอย่างที่ว่าก็คือ ธนบัตรสีเทา

“ให้สามพัน เอาทุกอย่างที่ติดต่อเงินได้มาให้กูซะ”

“ฮะ?!!”

อะ... อะไรของมึงเนี่ยมั่งกร!!

พีไทท์

: วันนี้ตอนเย็น ห้องพีมีกินเลี้ยงปิดกองที่ร้านหมูกระทะทะเลวมหาวิทยาลัยกัน
เงินมาได้ไหม

: พี่อยากให้อินมานะ ชวนน้องพายมาด้วยก็ได้

: นะ

ดวงตาหวานกวาดสายตาอ่านข้อความที่พีไทท์ส่งมาตั้งแต่ตอนเข้ามีด แต่กว่าจะ

ได้เปิดอ่าน เวลาที่ผ่านมาจนเกือบเที่ยงแล้ว

“รู้สึกว่าคุณอ่านแล้วเห็นภาพพีไทท์ส่งยิ้มหวาน ๆ มาให้เลย”

“อะไรเหรอ” พายที่นั่งเล่นโทรศัพท์อยู่ข้าง ๆ หันมาถาม

“พีไทท์ชวนไปกินเลี้ยงเย็นนี้”

“ก็ไปสิ งานก็ใกล้เสร็จแล้วด้วย” พายตอบกลับมาด้วยเสียงเจื้อยแจ้วทั้ง ๆ ที่เคี้ยวลูกชิ้นปิ้งในปากไปด้วย ผมหรีตามองมันอย่างเหนื่อยใจ ประเด็นมันอยู่ตรงนั้นที่ไหนล่ะ แม่ตัวแสบ นี่มันเลี้ยงกองของห้องพีไทท์ พีมิ่งกรที่เรียนอยู่ห้องเดียวกัน ให้ตายยังไง พี่เขาก็ต้องไปกินอยู่แล้ว

ผมไม่มีความพร้อมที่จะไปเจอหน้าเขาตอนนี้หรอก มันไม่ใช่ที่ของผม แล้วก็
ไม่รู้ด้วยว่าจะจัดการกับตัวเองยังไงเมื่อไปเจอเขา

“ไม่ไป” ผมเอ่ยกลับไปสั้น ๆ แล้วคิดประโยคปฏิเสธพีไทท์ที่ถนอมน้ำใจที่สุด

“ทำไมไม่ไปอะ”

“...”

ตั้งแต่เลิกกัน พีไม่มีคนอื่นเลย

“ก็แค่... ไม่อยากไป”

ให้มันจบแค่นี้ดีกว่า ผมคิดอยู่แค่นั้น หนังสือเล่มเดิม ยังไงก็จบแบบเดิมอยู่แล้ว
ต่อให้วนมาอ่านใหม่สิบรอบ ร้อยรอบ พันรอบ ประโยคสุดท้ายของหน้าหลังสุดก็

ไม่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ดี

ประโยคที่เขียนเอาไว้ว่า *เราเลิกกัน*

“พี่มังกรเขาไม่ใช่หนังสือเล่มเดิมแล้วนะ”

ก๊ก

ราวกับมันอ่านความคิดของผมได้ ถึงได้พูดแบบนั้นออกมา

“เขาเป็นสมุดเปล่าที่มึงสามารถเขียนเรื่องราวและฉากจบแบบใหม่ได้
ต่างหาก”

คำตอบของพายทำให้ผมละลายตาจากจอโทรศัพท์ขึ้นไปมองหน้าเพื่อนสนิท
ซ่า ๆ มันไม่ได้ทำหน้าที่เล่นแบบที่ชอบทำมาตลอด แต่กลับยิ้มให้ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่
ดูจริงใจที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาตลอดการเป็นเพื่อนกันเลย

“รู้ว่าตอนนี้มึงกำลังสับสนในความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อพี่มังกร”

“...”

“ทั้งโกรธ ทั้งคิดถึง ทั้งเสียใจ”

“พูดอะไร...”

“มึงถึงได้ทำหน้าที่ตาเหมือนคนอยากจะร้องไห้แบบนี้เงิเงิน”

นิ้วเรียวยกขึ้นแล้วแตะลงมาเบา ๆ ที่อกด้านซ้ายของผม

“วันนี้เราไปด้วยกัน ไปพิสูจน์ด้วยตัวเองว่าจริง ๆ แล้วมึงรู้สึกยังไงกันแน่...
ไม่ว่าผลลัพธ์จะเป็นยังไง เพื่อนคนนี้จะไม่มีวันทิ้งมึงแน่ ๆ”

คำพูดไร้ซึ่งความหรรษา แต่เปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนและจริงใจ ทำให้
ริมฝีปากสีหวานเม้มเข้าหากันแน่น แล้วกดใบหน้าลงเบา ๆ

“อืม”

“เพราะถ้าทิ้งมึง กูก็อดเจอพี่คีน่ะสิ”

“แม่ตัวดี”

แจกมะเหงกไปให้ทีหนึ่งก่อนจะไลน์กลับไปบอกพี่ไทท์ว่าตกลง รอไม่นาน
พี่เขาก็ส่งข้อความกลับมาว่าให้ไปเจอที่คณะนิเทศ ตอน 5 โมงเย็น เดี่ยวพี่ไทท์ไปรับซึ่ง
ผมก็โอเค รีบป้อนงานที่ทำค้างเอาไว้ให้เสร็จตามเวลาจะได้ไปส่งอาจารย์ได้ทัน

เมื่อมาถึงหน้าคณะตามเวลาที่นัดไว้กับพี่ไทท์

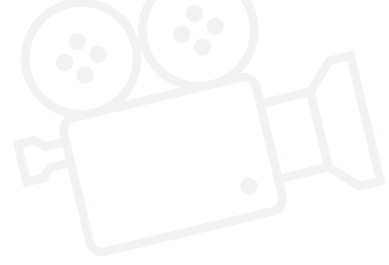
“น้องจิน น้องพาย”

“พะ... พี่มังกร พี่ไทท์ สวัสดีค่ะ”

“...”

คนที่มารับไม่ได้มีแค่พี่ไทท์คนเดียว แต่มีเจ้าของรอยสักรูปมังกรกำลังยืนพิง
มอเตอร์ไซค์คันใหญ่พร้อมกับถือหมวกกันน็อกเอาไว้ในมือสองใบ ยืนส่งสายตานิ่ง ๆ

มาทางผม

แค่สายตาก็กินขาดแล้วไหม

“โทษทีนะ วันนี้พวกพี่ขับมอเตอร์ไซค์มา ซ้อนกันได้ใช้ไหม” เสียงนุ่มเอ่ยถาม
พร้อมรอยยิ้ม

“ได้ค่ะ”

“จ้ะ เอ่อ... ใครจะไปกับพี่ดี”

ประโยคคำถามถัดมาของพี่ไทท์ทำให้ผมและเพื่อนข้าง ๆ หันไปมองหน้ากัน
โดยอัตโนมัติ ไม่ต้องบอกก็คงรู้ใช้ไหมว่าพายมันจะยึดเยียดให้ผมไปกับพี่มังกรแน่ ๆ
ดังนั้นผมจะต้องชิงตอบก่อนให้ได้!

“ผมไปกับ-”

“จินไปกับพี่”

แต่คนที่รวดเร็วที่สุดคงจะเป็นชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังทำหน้าที่ตากลมึงทิ้งเหมือนยักษ์
ที่ยืนอยู่ตรงนั้นละมั้ง เขาสวมหมวกกันน็อก วาดขาขึ้นไปนั่งक्रमมอเตอร์ไซค์คันใหญ่
สตาร์ทเครื่อง แล้วขับมายังที่ที่เราสามคนยืนอยู่

“รถกูมันสูงกว่า ให้น้องผู้หญิงไปกับมึงนั่นแหละ” อ่างซัด ๆ

“อ้อ โอเค น้องพายเอาเสื้อพี่ไปใส่คลุมไว้ละ”

“อะ หมวกกันน็อก” หมวกกันน็อกใบใหญ่ถูกยื่นมาตรงหน้า ผมเอื้อมมือไป

รับเอาไว้ก่อนจะสวมลงไปแล้วจำใจซ่อนท้ายเขาอย่างช่วยไม่ได้

ตึกตัก

โคตรใกล้

“รถพี่ไม่มีท้ายให้จับ เลือกเอาเองว่าจะเกาะไหล่หรือจับเสื้อ”

ร่างสูงเอี้ยวตัวหันกลับมามองผม กระจกหมวกกันน็อกที่เปิดอยู่นั้นเผยให้เห็น ดวงตาคมกริบสุดแสนจะพราวเสน่ห์ จดจ้องมาสบกับดวงตาของผม

ระยะห่างเพียงแค่ 5 เซนติเมตร ระหว่างผมกับเขา

“จับหัวได้ไหม”

“หัวใจจะได้”

“เพื่อเจอ”

มือเล็กยื่นไปดันกระจกหมวกกันน็อกของพี่มั้งกรให้มันปิดลงคล้ายกับจะตัดบท ก่อนจะเลื่อนมือลงมาเกาะไหล่กว้างเอาไว้หลวม ๆ กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ จากตัวพี่เขา ไม่สามารถทำให้หัวใจที่เต้นโครมครามอยู่สงบลงเป็นจังหวะปกติได้เลย

ใช้เวลาไม่นานเราทั้งคู่ก็มาถึงร้านหมูกระทะที่ว่า เหมือนว่าเจ้าของร้านนี้จะ เป็นคุณพ่อของพี่ในห้องพี่มั้งกร ก็เลยปิดร้านเลี้ยงกันโดยคิดค่าหมูกระทะเพียงครึ่งหนึ่ง ของราคาปกติเท่านั้น เมื่อเดินเข้าไปในร้านก็เห็นว่าพายกับพี่ไทท์จองที่เอาไว้ให้แล้ว แถม ยังมีพี่กุ่มภาและพี่พฤษภานั่งร่วมโต๊ะด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสองที่ที่ว่างนั้นเป็นของผม กับใคร

“ซัวะไ้มังกร มัวแต่แกล้งน้องหรือไ้” พอพี่มังกรนั่งลงข้างพี่กุมภา พี่พฤษาก็เอ่ยทักด้วยประโยคกวน ๆ

“มึงเห็นกูเป็นคนอย่างนั้นหรือวะ”

“ก็เออดี”

“เรื่องของมึง กูจะแตกแล้ว ฮิว” เขาเอ่ยตัดบทอย่างรำคาญก่อนจะเริ่มก้มหน้าก้มตากินอย่างไม่สนใจใคร่นัก ประหนึ่งว่าไปอดอยากปากแห้งมาจากไหนอย่างนั้นแหละ

“จิน อันนี้เป็นบัดเจ็ตที่มาจากทีมอาร์ตของพี่นะ” ซองสีขาถูกยื่นมาตรงหน้าด้วยมือของพี่เต้ที่เดินมาจากอีกโต๊ะ ผมยกมือไหว้แล้วรับมาด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แต่ในใจคือยิ้มแก้มจะปริอยู่แล้ว

เงินจากการทำงานด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองครั้งแรก

แม้จะทำในเวลาสั้น ๆ แต่ผมรู้สึกดีใจมากที่หาเงินมาด้วยตัวเองเป็นครั้งแรก แต่จะเอาไปเล่าให้พี่คีฟังไม่ได้หรอกนะ เพราะถ้าทำแบบนั้น พี่คีจะเอาไปป่าวประกาศให้เพื่อน ๆ เขาฟังไปอีกชาติหนึ่งเลยนะสิ

“น้องจิน เสาร์อาทิตย์นี้ว่างไหม คือพี่อยากให้น้องจินมาเล่นเป็นเอกซ์ตราให้กับกองพี่นะ” พี่ไทท์เอ่ยขึ้นขณะที่คืบหมามาใส่ในจานผมและพาย

“คืออะไรครับ”

“เอกซ์ตราหมายถึงตัวประกอบในฉากนะ... ทำให้หนังมีสีสัน มีมิติมากยิ่งขึ้น”

พอฟังพีไทท์เล่าคร่าว ๆ กองที่จะไปออกในวันหยุดนี้เขียนหนังสือในอีกวิชาหนึ่ง เป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในสมัยเรียนมัธยม ถ้าพูดถึงโรงเรียน เอกซ์ตรา ก็คงจะไม่พ้นคุณครูกับนักเรียน บทที่พีไทท์อยากให้ผมเล่นก็คือบทนักเรียนในห้อง

ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงต้องเจอพีมั้งกรตลอดทั้งวันแน่ ๆ เลยน่ะสิ

ระหว่างที่เกิดความรู้สึกลังเล

“พ่ายไปด้วยได้ไหมคะ ถ้าพ่ายไป จินก็ต้องไปแน่ ๆ” แม่ตัวแสบที่นั่งข้าง ๆ ก็โพล่งขึ้นมาเสียงดังจนผมสอหลักหมุที่กำลังเคี้ยวอยู่ในปาก ไอจอนตัวโยนไปหมด

“แค่ก ๆ! อะ... ไอ้พ่าย!”

“ได้สิ เป็นอันว่าตกลงนะ”

เขาถามกูไม่ใช่หรือพ่าย!

“แล้วต้องเตรียมตัวยังไงบ้างคะ” ไม่ได้มีช่องทางให้ผมคิดจะปฏิเสธเลยสักนิด สองคนนั้นหันไปคุยกันอย่างถูกคอจนผมได้แต่นั่งรอหมุสุกอยู่บนเตาคนเดียว แม่นี้ก็เป็นแบบนี้ทุกทีนั่นแหละ อะไรที่เห็นว่าเกี่ยวกับพีมั้งกร มันก็จะทำให้ผมตอบตกลงให้ได้ ทั้ง ๆ ที่ก่อนจะมานี้ยังพูดจาเป็นกำลังใจกันอยู่แท้ ๆ ว่าจะให้มาพิสูจน์ความรู้สึก

แต่แบบนี้มันยึดเยียดกันชัด ๆ!

“แต่ชูดนักเรียนนะ ของน้องพ่ายกับน้องจินก็น่าจะยังมีอยู่ใช่ไหม เพราะเพิ่งจบเมื่อปีที่แล้ว”

“พ่ายมีคะ แต่ของจินไม่มี”

“อ้าว ทำไมละ”

“เสือนักเรียนผมมีแค่ 2 ตัว โดนเขียนสื่อในวันจบไปหมดแล้วก็เลยไม่มีครับ”

“งั้นเดี๋ยวพี่ไปหามาให้ยืมนะ” ผมพยักหน้ารับเสียบ ๆ จริง ๆ แล้วไม่ใช่แบบนั้นหรอก ตัวแรกนะโดนเขียนในวันจบการศึกษาจริง ๆ แต่อีกตัวฉีกขาดเพราะมีเรื่องกับคนในโรงเรียนต่างหาก แต่จะให้บอกเหตุผลแบบนี้ไปเดี๋ยวจะโดนซักไซ้ให้มากความก็เลยตัดสินใจบอกแบบนี้ไป

“แล้วทีมแคสต์นักแสดงหาตัวเอกผู้หญิงได้หรือยังวะ เห็นเปลี่ยนเป็นว่าเล่นนี่จะถ่ายจริงแล้วนะ”

“ได้แล้ว น้องลิลลี่ ปี 2 ประชาสัมพันธ์นะ”

“คนที่ไอ้พฤกษ์ตามจีบเมื่อปีที่แล้วอะนะ”

“เออ แต่แม่นั้นเอาแต่สนใจไอ้มังกร กูก็เลยเทแม่ง” พี่พฤกษ์เข้าไปกอดคอเจ้าของรอยสักรูปมังกรที่อยู่ข้าง ๆ แล้วพูดจาเหย่ ซึ่งมันก็ไม่ได้น่าสนใจมากไปกว่าประโยคเมื่อกี้ของเขา

พี่พยายามจะมี แต่มันไม่มีใครเหมือนจินเลย

มันทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าคนชื่อลิลลีนั่น อาจจะเป็นคนที่พี่มังกรเคยจีบด้วยหรือเปล่านะ แปลว่าถ้านิสัยเหมือนผม เขาก็จะยอมคบด้วยอย่างงั้นหรือ...

ราวกับว่ามีเมฆดำก่อตัวขึ้นภายในจิตใจ ทำให้อาหารมื้อนี้ของผมไม่อร่อยอีกต่อไป

ปกติแล้วหากวันไหนพายุหรือผมไม่ได้เอารถมา เราจะขึ้นรถเมล์กลับบ้านด้วยกัน

“น้องผู้หญิงกลับไปกับไอ้ไทท์แล้ว”

ซึ่งมันควรจะเป็นแบบนี้

“เดี๋ยวพี่ไปส่งจิน”

และมันต้องเป็นแบบนี้ กว่าจะรู้ว่าเพื่อนรักไม่ได้यरอผมแต่ซึ่งกลับบ้านไปกับพี่ไทท์แล้ว หน้าร้านก็เหลือแต่รุ่นพี่ในห้องของพี่มังกร และเขาก็เป็นคนเดียวที่ผมคุ้นเคย

“ส่งที่ป้ายรถเมล์หน้ามหา'ลัยนะ”

“อยากไปส่งหน้าหมู่บ้าน”

“...”

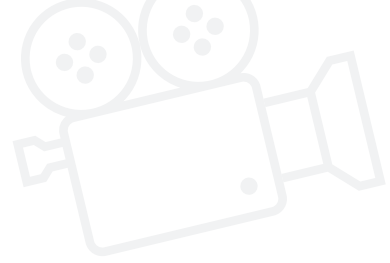
“เอาเสื้อกันหนาวพี่ไปใส่ด้วย อากาศมันเย็น... จิน?”

“...พี่มังกร” นี่เป็นครั้งแรกที่ผมเป็นฝ่ายเรียกชื่อเขาก่อน ดวงตาหวานซ้อนขึ้น มองเขาที่กำลังเอาเสื้อมาคลุมร่างของผมเอาไว้เพื่อปกป้องร่างกายจากอากาศที่หนาวเย็น ในช่วงหัวค่ำ ร่างสูงชะงักมือไปเล็กน้อย แม้จะสวมหมวกกันน็อกไปแล้ว แต่ก็พอจะรับรู้ได้ว่าเขากำลังทำหน้าที่แบบไหนอยู่

“คนชื่อลิลลิส คือคนที่พี่พยายามจะคบด้วยหรือเปล่า”

“ไม่ใช่” เขาตอบกลับมาทันที ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของความลังเล

“พี่ไม่เคยเข้าไปจีบใครเลย ที่พูดตอนนั้นพี่หมายความว่า มันเป็นแค่เสี้ยวความคิดเล็ก ๆ ว่าพี่ควรเริ่มต้นใหม่ดีไหม” มือหนาเอื้อมเข้ามาถึงตัวผมเข้าไปใกล้ก่อนจะสวมหมวกกันน็อกใบเดิมให้กับผม

“พี่ไม่อยากลืมนะ นั่นแหละเหตุผลของพี่”

ตึกตัก

น้ำเสียงอ่อนโยนไม่เหมือนกับครั้งก่อน ๆ เอ่ยขึ้น พาให้หัวใจโลดแล่นไปตามอารมณ์ เลื่อนมือลงมาถือวิสาสะเอานิ้วมาเกี่ยวพันกันไปมากับนิ้วผม นั่นทำให้ผมเริ่มแน่ใจแล้วว่าที่หัวใจเต้นแรงนั้นเป็นเพราะอะไร ผมดึงมือออกแล้วขึ้นไปนั่งซ้อนท้ายดี ๆ

“เหตุผลเพียงพอที่จะให้ไปส่งที่บ้านยัง?”

ขอบ

“เพื่อเจ๊อ”

ฉันปล่อยไปชอบคนที่ไม่ควรชอบอีกเป็นครั้งที่สองจนได้...

